

thiếu nhi

Nguyễn Văn Minh

PHÒNG SÁCH MINH ĐỨC

57

Kẻ nào tấm thân được nhân nhã thì
ý chí thường hẹp hòi.

GIA NGŨ

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Quang lý tức, Nha Trang : Nếu ở lớp 7 em trên trung bình mà qua lớp 8 em bị đuối là vì trong dịp hè em đã không ôn lại bài vở nên quên hết rồi. Ngay bây giờ em ôn lại bài cũ, còn bài mới chỗ nào chưa hiểu em phải hỏi lại để sư huyên giảng, phải lắng tai nghe rất chăm chú. Phải ngừng đi chơi 1 tháng để cố gắng tìm hiểu và học bài cho thuộc, hy sinh một tháng chạy nhảy đi, nếu không em sẽ bị đuối hoài. Nếu em chưa báo tin lên hạng, gửi bài về chị sẽ xếp vào tổ sát, không chuyên qua chú NT tuyển lựa đâu. Nhớ rằng học trên hết nghe em.

Em Viễn Phương, Nha Trang : Em viết thư về nhà sách mà mua loại sách cắt may để bỏ tức cho công việc của em. Chị mừng thấy cậu của em tốt với em như vậy và mong em sẽ thành công để xứng đáng với tình thương mà cậu đã dành cho em, em nhé.

Em Lâm Vũ, Đà Nẵng : Câu hỏi của em về Thuyền Nhì đúng đó em ạ. Bài về số Trung Thu em gửi trễ quá, thôi, để số tết các em gửi bài về đóng góp vậy. Em chờ in xong thẻ mới rút xinh, rồi hãy gửi hình về làm lại thẻ, sẽ đẹp hơn em nhé. Lê dương Thạch ở Tam Kỳ. Trò chơi mèo riêng tranh hang nguồn gốc ở một cuốn sách Pháp, rồi tùy người dịch mà tên nó khác đi đó em ạ.

Em Đào Quốc Thắng, Chương Thiện : Chị kính lời cảm ơn mẹ và chị của em, em nhé. Có mẹ và chị thương yêu em như vậy hèn chi em ngày thơ ấu. Chị tin chắc là em có tâm hồn trong sáng rồi đó, cưng à.

Em Văn Văn, Biên Hòa : Các em ở Biên Hòa đã lập xong chi nhánh Gia Đình Thiếu Nhi rồi. Thánh thoả các em đó cũng ghé tòa soạn để sinh hoạt chung vào những sáng chủ nhật em ạ.

Em ở Diên Khánh : Chị hẹn quá nên không thể mua dùm em những đồ phụ tùng để chơi tem. Em gửi địa chỉ rõ ràng chị sẽ gửi trả lại em những mẫu và cuốn Lịch Sứ bưu hoa Việt Nam em nhé.

Em T.V.H, Saigon : Em khỏi khóc rồi nghe. Thiếu Nhi sẽ sống bằng, sống mạnh mẽ cho chú TVH còn những nhẽo với chị ĐPK chứ em nhỉ. Em ngày thơ ấu đi. Chị Mai Loan gửi lời thăm em đó.

Em Ng, Tỉnh lỵ : Em và bạn em đã thân với nhau như vậy, chắc bạn em không hiểu lầm và nghĩ em là NG ở mục Tuổi Mát số 52 đâu. Thật ra, mỗi khi

trả lời những thư nào xét ra có thể gây phiền cho các em, hoặc khi phải trách em nào đó, chị thường đổi tên các em luôn, chỉ dùng một mẫu tự và chỉ một em trong cuộc biết được thôi. Mẫu tự đó cũng không phải là chữ đầu tên. Em NG, đó tên thật khác hẳn em ạ. Em hết buồn rồi nhé.

Em Liên Sơn, Saigon : Chữ ở bao thư là chữ chú Thư Kỳ của tòa báo. Không phải chỉ cần có vần là thơ đã hay. Phải hội đủ hai yếu tố gồm hình thức và nội dung. Nếu thiếu một thì vẫn chưa thể trình diện em ạ.

Em Thủy mắt Bì, Biên Hòa : Nếu em có bạn học trường tư thì trong khi trường công chưa tựu trường, em lại nhà bạn học chương, cũng tốt lắm. Chị cũng mong cả năm học tới các em đừng bị gián đoạn việc tới trường bởi bất cứ lý do gì, em nhé.

Em Bích Phương, Nha Trang : Bác chủ nhiệm rất tiếc rằng vì quá bận nên bác không thể viết thư riêng. Hơn nữa, Thiếu Nhi đã có qui luật là không tiết lộ địa chỉ độc giả em ạ.

Em Đoàn Quỳnh, Saigon : Bút hiệu mới cũng có người xài rồi em ạ. Chữ em đẹp đó mà. Nếu rảnh thì ghé tòa soạn lật tự điển ra rồi chị em mình cùng tìm, tha hồ mà nhẩn, em nhé.

Em Đào Nguyễn, Huế : Về vấn đề Bưu Hoa em vui lòng gửi thư về Hội Ai Hữu Sơn tập viên ở số 201 B Pasteur em nhé. 14 tuổi là tuổi Thiếu Nhi lý tưởng đó em ạ.

Em Cẩm Bình, Chợ Lớn : Chị thông cảm nỗi bực mình của em khi bị văng nước dơ lên áo. Nhưng cũng đừng giận làm chi cho mệt. Ước mong mai một nước mình có mỏ dầu hỏa, công quỹ sẽ dồi dào, đường xá sẽ được sửa hồng loáng, con ruồi đậu còn té lăn kền, thì ở gà sẽ biến hết, khỏi còn phải sợ nước bần vàng vào áo dài nữa em à.

Em Phi Long, Nha Trang và em Lâm Phương Bình, Phan Thiết : Chú Bình Electronic đạo này mắc công tác quá xa nên phải tạm nghỉ hè vài tháng. Khi nào chú có thể, chú sẽ tái ngộ với các em, mong em thông cảm nhé.

Em Chúc Chít, Saigon : Tìm được hai độc giả là giỏi rồi. Húi của là cắt tóc ngắn, nghĩa bóng là con trai. Người ta kêu ôi, mạ, cam, quit, cop, nai, sư tử, chẳng từ đâu ra cả, chỉ là vì muốn đặt một tên nào đó để khỏi lẫn với cái khác, cũng như tên em là Chúc Chít ý mà.

Em Nhụy Hồng, Vũng Tàu : Dù bao nhiêu tuổi, mà vẫn thấy rằng mình còn bé, và vẫn còn muốn mình còn bé, thì

Thượng Đế vẫn đang chiều em đó. Mà em còn bé thật, thư em trên đây nét bé bỏng dễ thương đó. Nhụy ạ. Chị sẽ chiều ý em về vấn đề dây may xây, mũ (có hệ này siêng ghê). Bằng lòng rồi chứ, em gái.

Em Hương Cỏ Mèo, Saigon : Vẫn để cầm trại, bác chủ nhiệm và chú Nhật Tiến không quên đâu. Hiềm vì dạo này bão lụt lung tung, nên không tiện tổ chức. Một ngày họp mặt bên sông nước thì vui lắm rồi. Vậy hãy chờ nắng ráo đã em nhé.

Em Mây Thu, Phú Nhuận : Có lẽ em chưa đau thần kinh đâu. Đừng quá lo sợ mà thành đau thật đấy. Nếu em đã hết nhức đầu, mà toán em khá, lại không muốn rời trường xa lớp thì em cứ học ban B đi. Tinh thần sáng khoái thì bệch gì cũng tiêu tan hết em ạ.

Em Vi Hạ, Gia Định : Hạn nhận bài dự thi hết ngày 15.12.72, nhưng còn đăng lời trung thu sang năm mới chọn giải cơ mà em. Bài hay vẫn lựa để in tiếp tục lên báo chứ. Nếu tên cũ của em trùng với người khác nhưng đã ghi rõ địa chỉ thì chị nghĩ rằng em đang định chính làm chi, bạn buồn, em nhé.

Em N.Y.L Búng : Tòa soạn dự định in thẻ mới, nhỏ, xinh hơn. Cho nên hình và phiếu của em chị còn cất đi, chờ mai một làm thẻ mới luôn, khỏi mất công đổi em ạ. Nếu bạn hiểu làm thì em định chính là hay nhất, thẳng thắn mà đỡ thối mác. Còn nếu em sợ bạn nghĩ là tại có tội giết mình thì em khỏi cần định chính cũng được. Mình vô tội thì lương tâm mình yên ổn là đủ em ạ. Đừng có mặc cảm về vụ học trễ. Trên đời có cả ngàn điều đáng quý trọng, sự các bạn nhỏ tuổi được đi tới trường sớm không có gì đáng làm cho em phải coi găm mỗi khi gặp họ đâu. Hãy ngừng mặt lên nghe em gái.

Em Đình Sương Mù, Tùng Nghĩa : Thấy em lộn độn trong vụ đi mua Thiếu Nhi, chị cảm động quá. Nếu cực quá thì hay là em chờ được 10 số gửi 750đ về mua báo bộ, tòa soạn sẽ gửi báo dùm cho em. Báo bộ đẹp ghê jùm cưng à.

Em Trần Hiếu Liên, Gò Công : Thư của em làm tòa soạn thật cảm động. Ở tuổi của em mà đã biết nghĩ đến tương lai dân tộc như vậy, ai ngày mai của chúng ta hẳn là rực rỡ lắm rồi. Em có thiện chí muốn lập chi nhánh GDTN tại Gò Công như vậy rất quý. Chị sẽ đăng địa chỉ của em để các bạn gần lạ. Nhưng chị mong em cho chị biết chi tiết rõ hơn về sự học của em vì chị e ngại nếu việc học của các em chưa được chu đáo, thì sự bạn bè tới họp sẽ làm ba má buồn em ạ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG
Chủ biên : NHẬT TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu Trị (Phố Nhuận)
Sài Gòn — Đ.T 43.162
Cơ sở phát hành : 93 Lê Lợi Sài Gòn
Đ.T 30.348

Năm thứ hai — Số 57 — ngày 24-9-1972
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

- Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn-Hùng-Trương 1
- Thắc mắc của Em : Bách Khoa 2
- Truyện ngắn Buổi sáng đầu tiên của Nguyễn thái Hải 3
- Em tập viết văn : Nhật-Tiến phụ trách 12
- Sáng tác : Trung Thu của Bé của Trần thị Quốc Thịnh 13 — Chắp cánh bay xa của Phương linh Tuấn 14 — Âm thanh buổi sáng của Ngân thông reo 15
- Cuộc thi sáng tác : Tứ long-con chó của Thanh Vân 10
- Bướm muông mầu 23
- Sự tìm, tìm hiểu : Thú vật còn sống sót của Trường Kỳ 5
- Các em học bánh tròn của Vạn Lý 26
- Loài chim của Vịt Mè 29
- Giải trí : Ô chữ — đồ vui hàng tuần 8
- Áo thuật : Nhìn thấu qua bao thư 9
- Thủ công : Cách làm khuôn ảnh của Long Hương 7 — Làm ống nhòm của Phạm hữu Chí 20
- Vườn Hồng : Suối mát của Đỗ-phương-Khanh 16 — Chị ơi của Mai Loan 17
- Mẫu thêu 17 — Bông hồng cho mọi người của Thảo Cầm 18 — Mẹo vặt của Hoàng Nguyễn Phương Giang 18
- Bước trong vườn 19
- Triển lãm nư cười 30
- Tranh phim : Ti xiú nằm mơ của Nguyễn Tài 28 — Ti xiú đại thần lực 24
- Nhạc : Hát lên đi của Tuấn - Long 22
- Truyện dài : Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 31.

TRANH BÌA CỦA VI VI
QUÀ CHO EM

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Vừa rồi, có một em đã các cô viết đến chúng tôi: Từ trước đến nay, qua những bức thư chủ nhiệm, bác đã nêu lên những cuộc đời danh nhân, những gương kiên nhẫn, nghị lực, thành công, những tấm lòng hiếu thảo, hôm nay nếu có thể được, xin bác vui lòng kể cho chúng cháu một vài hành động không đẹp để chúng cháu biết mà tránh.

Các em thân mến,

Ngày xưa, theo nhà văn Đức, ông Grimm kể lại, có một ông cụ già, già đến nỗi răng rụng không còn cái nào, mắt mờ không nhận rõ được những vật xung quanh, chân ông thường hay run, ông cụ phải khó khăn lắm mới bước được vài bước.

Ông cụ ở chung với người con trai, con dâu và đứa cháu nội lên bốn tuổi.

Mỗi khi ngồi vào bàn ăn, vì ông cụ không còn đủ sức lực để cầm chén muỗng, ông cụ thường hay làm rơi đồ ăn xuống nắp bàn, hoặc làm bể chén bát, nước canh thường hay chảy dính cạnh vành mới của ông, trông thật náo nức.

Con trai của ông và người dâu dần dần chán cái cảnh này. Họ bỏ đồ ăn vào một chén đá và không cho ông cụ được tự do gắp món ăn như trước nữa. Ngồi cạnh con cháu trong bàn ăn, ông cụ cầm cái chén đá, nhìn xuống bàn không nói gì, những dòng nước mắt từ từ chảy dài trên đôi má nhăn nhoe của ông. Ông chậm rãi đưa đồ ăn vào miệng, cố gắng nuốt để kéo dài thêm đôi chút những ngày còn sót lại của đời ông.

Rồi một ngày kia, đến lượt tay ông cũng run như đôi chân, ông không cầm nổi cái chén đá, ông làm nó rơi và vỡ đi.

Thấy vậy, người con dâu la lối om sòm. Ông cụ không nói gì, chỉ thấy vẻ mặt ông cả ngày lúc nào cũng buồn, bây giờ trông âu sầu hơn.

Con trai ông bèn đi mua cho ông một cái bát bằng gỗ mây đan để ông dùng cơm, chờ không cho ông được dùng chén, dù là chén đá như trước nữa. Ông cũng không phản đối gì.

Trong lúc ấy, đứa cháu nội lên bốn tuổi, ngồi chơi dưới đất, lấy những miếng cây nhỏ chắp treo với nhau. Ba nó lấy làm lạ hỏi: Con làm gì vậy? Đứa trẻ trả lời: — Ba không biết à! Con làm cái chén gỗ khác để chừng nào con lớn, ba má già như ông nội, con sẽ đưa ba má đựng cơm mà ăn.

Các em thân mến,

Người ta thường nói: Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ.

Có ngồi thức từ đêm này sang đêm khác bên cạnh đứa con đau ốm, có trông từng giờ từng phút mỗi khi con mình đi đâu về trễ, mới biết cha mẹ khi xưa lo nghĩ đến mình như thế nào.

Các em muốn biết những hành động không đẹp để tránh. Những việc không hay trên đời này nhiều lắm, cha mẹ đã vất vả nuôi dưỡng chúng ta từ lúc mới sanh đến lớn khôn, không vắng lời cha mẹ, làm cha mẹ buồn phiền là điều bất hiếu, không hay.

Một thí dụ cụ thể, cha mẹ khổ cực lo cho con đi học, đưa con lại bỏ học đi chơi là đưa con bất hiếu. Đây là hành động xấu.

Mong rằng các em thiếu nhi thân mến của chúng tôi, sau khi đọc bài này, nghĩ n nghĩ rồi thì nên yêu cha mẹ nhiều hơn trước. Đó là sự ước muốn duy nhất của chúng tôi ngày hôm nay.

Thân mến
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

**thắc
mắc
của em**

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

HỎI: Em thường nghe nói những câu, mâu thuẫn, nhà Mạc thường Quán. Vậy những câu trên có nghĩa là gì?

ĐÁP: Một em không lý tên 1) **Mâu** là một loại giảo nhon người xưa dùng làm vũ khí. **Thuần** là cái móc để đỡ tên. Một dăng để đâm, một dăng để đỡ khi dụng cụ ấy có công dụng trái ngược nhau. Vì thế người ta dùng chữ mâu thuẫn để diễn tả 2 sự kiện trái ngược nhau.

2) **Mạnh thường Quán** (không phải Mạc) người nước Tề thời chiến Quốc bên Trung Hoa, là một người nghĩa hiệp, hay chiêu hiền, đãi sĩ, tất cả các bậc hiền tài đều mến mộ mà đi lại giao thiệp rất nhiều. Vì thế, về sau này những người có lòng nghĩa hiệp, vị tha, hay giúp ích kẻ khác đều được mọi người xưng tụng là **Mạnh Thường Quán**.

HỎI: Xin cho biết 1 foot, 1inche, 1 mile bằng bao nhiêu mét?

Trọng Vũ
(Đà Nẵng)

thiếu nhi/2

ĐÁP: 1 foot = 0, 3048 mét —
1 inche = 0, 0254 mét, 1 mile = 1.609, 344 mét.

HỎI: Học toán để làm gì? Toán có liên quan đến phi thuyền lên cung trăng không?

Hồ Hoàng Triền
(Bảy Hiền)

ĐÁP: Toán ngoài áp dụng trực tiếp để tính toán còn tạo cho ta một tinh thần khoa học. Nó giúp ta biết phân tích, biết tổng hợp mọi vấn đề, biết tổ chức công việc theo thứ tự, biết trình bày một sự kiện một cách sáng sủa, mạch lạc, ... v.v... nói chung tinh thần toán học rất cần thiết và đã chi phối mọi công việc hàng ngày. Tất nhiên phóng phi thuyền lên không gian phải cần đến toán học nhiều lắm chứ.

HỎI: Răng sữa bị nhổ đi rồi có còn mọc lại được nữa hay không xin chủ Bách Khoa trả lời cho cháu được biết.

Ngô-văn-Hào
(Thủ Đức)

ĐÁP: Em không cho biết rõ là em bao nhiêu tuổi. Vì nếu đã lớn rồi, thì răng bị nhổ đi sẽ không bao giờ mọc lại. Bởi vì bất cứ người nào cũng chỉ có 2 bộ răng:

1) **Bộ răng sữa:** bắt đầu mọc từ khi ta 6,7 tháng cho đến khoảng 3 tuổi. Trung bình bộ răng sữa có độ 20 cái răng. Những răng này tồn tại trong vòng từ 6 đến 8 năm thì rụng lần hết để thay thế bằng bộ răng thứ hai. Chiếc răng sữa cuối cùng rụng khi ta độ 12 tuổi. Công dụng của bộ răng sữa rất cần thiết: nó giúp cho đứa nhỏ tập nói, nhai đồ ăn làm cho về mặt cân đối, và dẫn đường cho bộ răng thứ nhì mọc lên.

2) **Bộ răng thứ nhì:** gồm 32 cái (16 cái ở hàm trên, và 16 cái ở hàm dưới). Bộ răng thứ nhì khởi mọc từ khi ta lên 6 (là lúc bộ răng sữa bắt đầu rụng, rụng chiếc nào thay chiếc đó).

Vì vậy nếu em bị rụng hay nhổ chiếc răng thuộc bộ răng thứ hai thì răng sẽ không mọc lại. Em phải đi làm răng giả.

HỎI: Sức nóng mặt trời do đâu mà có?

Quý Đen
(Hố Nai — Biên Hòa)

ĐÁP: Các lý thuyết về nguyên tử hiện đại cho rằng sở dĩ mặt trời phát xuất được nhiệt lượng là do các phản ứng tỏa nhiệt của các nhân nguyên tử chứa trong mặt trời. Đó là phản ứng của Nguyên tử Hidrogen biến thành Hélium, Carbone và Nitrogen xúc tác. Sự biến đổi Hidrogen thành Hélium phải trải qua 6 phản ứng:

(xem tiếp trang 23)

MỤC MỚI, ĐẶC SẮC KHỞI ĐĂNG Ở TRANG 12:
EM TẬP VIẾT VĂN
• Hướng dẫn các em trau dồi khả năng sáng tác do **NHẬT TIẾN** phụ trách.

buổi sáng đầu tiên

NGUYỄN THÁI HẢI

Sau một đêm dài ngồi nghĩ, hàng triệu tia nắng thức giấc, tung mình ra muôn phương. Những giọt sương đêm chóa mắt, lăn dài trên phiến lá, buông mình xuống đất nép vào bờ cỏ hoặc bốc hơi lên ẩn náu tít trời cao. Từng phiến lá xanh vươn mình đón nắng mới, màu diệp lục tươi hẳn lên, tươi như nền trời lúc một ngát xanh và trong sáng.

Từ phía hồ sen, một chú chuồn chuồn kim đỏ chói nhón như bay về công viên. Đóa hồng nhung mới nở tươi cười chào hỏi chú :

— Chào chú chuồn chuồn kim ! Chú đi dạo sớm thế ?

— Không dám, Chào cô Hồng Nhung. Cô mới nở đó à ? Sao ? Cô thấy khung cảnh nơi đây thế nào ? Có đáng yêu không ?

Hồng Nhung khẽ rung mấy cánh hoa đỏ thắm, giọng cảm động :

— Đẹp lắm ! Đáng yêu lắm ! Tôi rất hạnh diện được sinh ra trong khung cảnh thơ mộng này...

— Sáng nay trời hơi lạnh, cô có thấy rét lắm không ?

— Phải đấy, có hơi lạnh một tí, nhưng chẳng sao, tôi lại thấy thú vị chứ à...

Chuồn chuồn kim vừa định nở nụ cười để mở đầu cho một câu ca ngợi tâm hồn đa cảm của hồng nhung:

thì vắng vắng bên tai có tiếng ìm ìm của một con vật :

— Thú vị với chẳng thú vị ! Các bạn không thấy ta đang lạnh run đây sao ?

Chuồn chuồn kim và hồng nhung cùng quay về phía có tiếng nói. Nơi một nhánh mẫu đơn, cạnh chiếc kén nứt nẻ, một chú bướm đuôi én đang đứng run rẩy : chú vừa chào đời. Chú bướm thật đẹp, hai cánh nhưng đen có những chấm xanh lá mạ, dài ra ở tận cùng làm thành cái đuôi én.

Chuồn chuồn kim bay đến gần chú bướm :

— Chào anh bạn mới. Tôi là Hồng Kim...

Bướm đuôi én :

— Chào chú Hồng Kim ! Ta vừa ra khỏi kén và đang băng khuâng chưa biết chọn cho mình cái tên gì đây. Chú có thể giúp ta một vài ý kiến được chứ ?

Giọng nói trịch thượng của bướm đuôi én khiến chuồn chuồn kim thoáng bực mình, nhưng chú cố giữ lịch sự :

— Sao lại không, anh bạn ! Vả lại, ngoài tôi ra, còn có cô Hồng Nhung kia nữa. Thế nào anh bạn lại chẳng có một cái tên thật đẹp...

Bướm đuôi én nhìn về phía Hồng Nhung :

— Ờ há, chú không nhắc thì ta

quên bẵng đi rồi. Ôi cha, cô Hồng Nhung dễ thương quá nhỉ ! Kia cô Hồng Nhung, chào cô nhé !

Đóa hồng nhung quay mặt đi nơi khác không đáp lời bướm. Bướm cười to :

— Chao ơi, cô giận ta đó hả ?

Chuồn chuồn kim :

— Các cô thì vẫn hay vậy đó anh bạn à. Nhưng chỉ một chút thôi, rồi các cô người giận ngay đó mà. Mình trở lại việc chọn tên cho anh bạn nghe ? Anh bạn... Thanh Huyền của tôi !

Bướm đuôi én tròn mắt :

— Chú vừa nói ai Thanh Huyền ?

— Thì anh bạn chứ còn ai vào đây nữa !

— Chú chọn ta cái tên Thanh Huyền ? Như thế có ý nghĩa gì ?

— Sao lại không ? Này nhé : đôi cánh anh bạn trang điểm bằng hai màu nhưng đen và xanh. Thanh là xanh huyền là đen. Vậy thì Thanh Huyền là nhất rồi còn gì nữa !

Bướm đuôi én gật gù :

— Thanh Huyền ! Ừ ! Nghe cũng được lắm chứ ! Phải đấy... Thanh Huyền ! Ta là bướm đuôi én Thanh Huyền !... Được lắm... Được lắm... Cảm ơn chú nghe chú Hồng Kim !

Rồi bướm đuôi én đứng thẳng người lên, quạt nhẹ nhẹ đôi cánh. Lúc này, nắng đã chói chan. Trong công viên, muôn hoa đã trở mình. Những bác chuồn chuồn ngô, chuồn chuồn đen, đỏ ; những chú bướm trắng, vàng đã tung cánh tấp nập. Bướm đuôi én nhìn cảnh vật một lượt rồi nhẹ nhàng vỗ cánh, tung mình vào khoảng không. Chú hơi lảo đảo vì chưa quen và phải đập vào một nhánh cây. Chuồn chuồn kim đứng bên đóa hồng Nhung (lúc này đã chịu quay lại nhìn bướm) cũng xem Thanh Huyền tấp bay.

Đôi cánh nhưng xanh tuyệt đẹp chập chờn. Bướm đuôi én lại tung mình vào không gian. Lăn này thì chú toại nguyện. Chú đảo đi đảo lại mấy vòng thật đẹp. Hồng Nhung khẽ bảo chuồn chuồn kim :

— Chú bướm đẹp quá, chú Hồng Kim nhỉ ?

Chuồn chuồn kim :

— Nhưng phải cái tính kiêu hãnh, tôi không ưa...

Hồng Nhung chừng như không đồng ý với chuồn kim, cô ta nói :

— Tôi lại nghĩ khác : tôi thiết tưởng có đẹp mới kiêu hãnh được chứ chú ! Đố đâu phải điều xấu ! Thì như tôi đây...

Cô Hồng Nhung không tiếp, mà những cánh hoa chợt hấy hấy hồng e lệ. Chuồn chuồn kim hiểu ngay ý cô ta. Ra cô à cũng đang kiêu hãnh vì nhan sắc của mình.

Bướm đuôi én bay lượn một vòng rồi trở lại bên bụi hồng. Chú bướm hãnh diện hỏi :

— Thế nào ? Hai bạn thấy ta có xứng đáng là đệ nhất tài hoa của công viên này không ?

Chuồn chuồn kim đáp đề bướm vui :

— Thì hẳn là thế rồi ! Khắp công viên này, có ai có thể so sánh với đôi cánh tuyệt mỹ của anh bạn được.

Bướm đuôi én thấy mắt rươi cõi lòng. Cô Hồng Nhung thêm :

— Anh bướm bay lượn cũng tuyệt vời nữa, quả là một kỳ tài...

Bướm đuôi én nở một nụ cười duyên, đáp thanh tình đóa hồng :

— Xin thành thật cảm ơn cô Hồng Nhung, một loài... dị thảo !

Chuồn chuồn kim cười thầm trước những lời khen ngợi lẫn nhau của bướm và hoa. Hai kẻ kiêu hãnh quả là hợp ý, hợp tình.

Bướm đuôi én nói :

— Không phải tôi tự kiêu, chứ trong công viên này, tôi thấy chẳng ai đẹp bằng ta và cô Hồng Nhung cả... Phải không cô Hồng Nhung ? và chú Hồng Kim ?

Cô Hồng Nhung thẹn chín người. Chuồn chuồn kim thì vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, chú nói :

— Anh bạn nhận xét quả không sai. Nhưng tôi thấy cũng cần phải nhắc cho anh bạn nhớ một điều : hãnh diện thì được chứ kiêu hãnh thì chẳng nên chút nào... Có khi mang họa vào thân mà chẳng ngờ được đấy !

Bướm đuôi én cười ha hả :

— Cảm ơn chú Hồng Kim lắm... Nhưng ta thế này thì há sợ gì ?

Chuồn chuồn kim từ già :

— Vâng, anh bạn là một « kỳ tài » mà sợ gì ! Thôi ! Tôi xin kiêu anh

bạn nhé ! Chúc anh bạn và cô Hồng Nhung « dị thảo » ở lại vui vẻ...

Chuồn chuồn kim bay đi trong tiếng cười rộn của bướm đuôi én và câu nói của cô Hồng Nhung :

— Chú chuồn kim thì chỉ được cái bộ lo sợ vẩn vơ.

•

Khi hai đứa bé, một trai, một gái, ra công viên chơi ; chú trông thấy ngay chú bướm và đóa hồng. Thật nhẹ nhàng, chúng bước tới. Và rồi, chú bướm bị đứa bé trai tóm cổ, đóa hồng nhưng bị đứa bé gái bẻ cành. Lúc ấy, nắng vẫn chưa lên cao lắm. Nghĩa là buổi sáng đầu tiên của chú bướm và đóa hoa còn chưa hết. Thế nhưng, đó đã là buổi sáng cuối cùng rồi.

Vì chắc chắn lát nữa, cô bé chơi chán sẽ vứt hoa đi, và khi về nhà, cậu bé sẽ ép bướm vào tập vở.

NGUYỄN THÁI HẢI—
1972

DANH NHÂN VIỆT NAM

22-8 01 : Lê Lợi

21-8 01 : Lê Lai

LÊ LAI

Nguyễn Thân tùy tướng vốn anh tài
Phò vua chống giặc dạ chẳng lay
Tháng năm gian khổ bao quân ngại
Lê Lai mến thương gọi : Lê Lai
Chi Linh nguy ngập, giặc bao vây
Lương thực cạn theo ngày qua ngày
Bình định Vương hỏi ai cứu chúa
Lê Lai tình nguyện ra trận thay
Cầm binh thay chúa thoát nguy bào
Liều mình cầm cự giữa gươm đao
Bốn phía giặc Minh ủa xông đến
Bất được giết đi đáng anh hào
Đẹp tan giặc xong Vương lên ngôi
Nhờ đến ơn xưa dạ bồi hồi
Truy phong chức tước và truyền
lệnh
Phải nhớ Lê Lai trước giỗ người.
TRẦN LINH NGÀ

Xe hơi 1 mã lực

Tại hòn đảo Barkum (Boóc-cum) ở miền Bắc Âu Châu, người ta cấm các loại xe hơi được lưu thông vì lý do trên đảo chỉ dành cho các bệnh nhân iñh dưỡng,

không được ồn ào. Vậy mà hãng xe hơi Volkswagen (Vôn-va-ge-n) vẫn có mặt! Họ đưa đôi chiếc xe Volkswagen ra rồi thay nữa chiếc xe đồng trước bằng một con ngựa. Và họ quảng cáo : Xe Volkswagen 1 mã lực đã có mặt trên đảo Barkum !

THÚ VẬT

CÒN SỐNG SỐT

▲ **TRƯỜNG KỶ** *Viết theo Reader digest. 5-72.*

Bằng những phương tiện tàn bạo nhất, hiện nay loài người đang tìm cách tiêu diệt hầu hết các loại thú đầy màu sắc đẹp đẽ của thiên nhiên. « Hàng trăm muôn thú đầy màu sắc trên thế giới sẽ dần dần bị tiêu diệt hết », đó là lời báo động được in trên cuốn sách gồm nhiều hình ảnh của những con vật mà ngày nay chỉ còn một số lượng nhỏ bé sống sót trong một vài miền hoang dã trên mặt địa cầu.

Nhờ tài vẽ của hai họa sĩ Hoa Kỳ Helmut Diller (Hen-muy-Đin-lơ) và Paul Barroel (Pôn-Ba-ru-en) người ta có thể nhìn thấy những con vật khốn nạn đó, ngày nay chúng chỉ còn sống sót trong một vài vùng đặc biệt trên thế giới, trong số những hình vẽ đó, người ta có thể nhìn thấy những con sáo nhỏ bé nặng chừng 14 gram cho đến những con cá ông (cá voi) dài trên 30m và nặng 140 tấn. Ngay cả những con gấu Bắc cực mà bộ lông của nó sẽ là một món đồ xa xỉ đối với giới nữ lưu xứ lạnh, tất cả đang đi vào giai đoạn cuối cùng của sự đào thải, nếu như không có những biện pháp tức thời nhằm ngăn chặn tham vọng của những bác thợ săn hung ác đang rình rập tiêu diệt chúng bằng nhiều phương tiện khác nhau.

Tại bất cứ quốc gia nào cũng có những người thợ săn chuyên nghiệp, đồng thời cũng có những kẻ rảnh rỗi ngày ngày xách súng vào rừng để chém giết tiêu khiển. Một trong những mục tiêu chính của đám người này là những con vật có da thật thơm mát ngon lành bên cạnh

những ly rượu đế ; kể đó màu sắc đẹp mắt của bộ lông, hay bộ tích của con vật cũng là mục tiêu của thợ săn.

Bằng mọi phương cách sẵn có : bẫy, thuốc độc, súng săn,... người thợ săn hàng ngày đã tiêu diệt không biết bao nhiêu là muôn thú :

Đối với những con « rìo » người ta có thể dùng bẫy dè bắt, nhưng đối với một con vật nhanh nhẹn như loài báo tuyết thì phương cách tốt

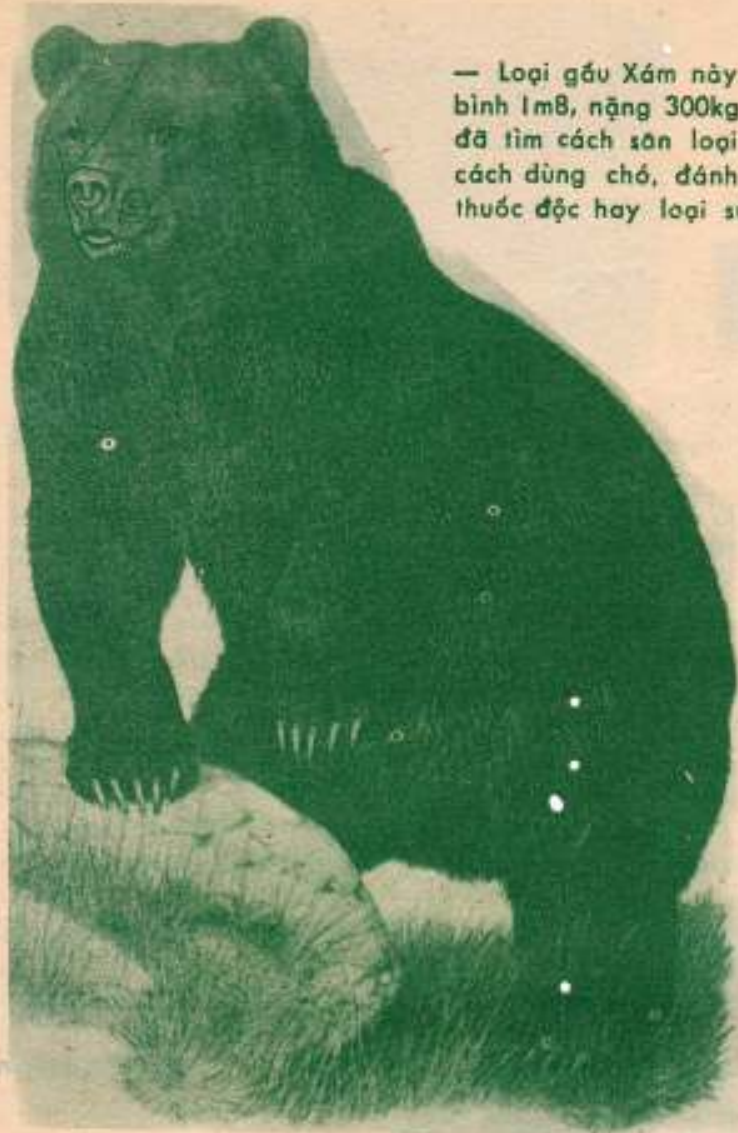
nhất là loại súng 30.30 có ống nhắm.

Tại sao con người lại có những hành vi tàn ác đó ? dĩ nhiên là nhằm thỏa mãn các nhu cầu không bờ bến của con người : loại cá ông dài 30 thước nặng 140 tấn có thể cung cấp cho con người : loại thịt và dầu, loại báo tuyết, gấu xám hay đười ươi, người ta sẽ nhốt trong các chuồng chật hẹp trong sở thú để hàng ngày du khách qua lại nhòm ngó chọc

Đười ươi (người rừng) thường phá hoại ruộng, rẫy, rất mạnh mẽ so với các loại vật khác, người ta săn người rừng để lấy thịt, hoặc làm trò hay dùng trong việc nghiên cứu y khoa.

— Loại gấu Xám này cao trung bình 1m8, nặng 300kg. Người ta đã tìm cách săn loại này bằng cách dùng chó, đánh bẫy hoặc thuốc độc hay loại súng 30.30.

ghẹo... hoặc nhân tâm hơn họ bán cho các đoàn xiếc để làm trò vui mắt hay trao cho các y sĩ để làm thí nghiệm y học. Loại chim ưng miền California (Ka-li-phooc-ni) có cánh dài đến 2m 70 sẽ được bán với một giá cao cho các nhà sưu tập dã thú, họ sẽ mổ bụng ra và vất đi tất cả ruột gan rồi nhét vào đó bông gòn để trưng bày.

Vấn đề quan trọng được đặt ra ở đây là: làm thế nào để duy trì những sinh vật quý báu đó vì một khi chúng bị tiêu diệt con người chẳng có cách nào để hồi sinh chúng lại được — câu trả lời rất đơn giản: Tất cả tùy thuộc ở con người, nghĩa là phải chặn đứng tham vọng của đám thợ săn và đặt trách nhiệm với họ.

Một số cơ quan tư nhân có mục đích bảo vệ chim muông đã được thiết lập tại nhiều nơi trên thế giới, nhưng việc ngăn ngừa và kiểm soát đã tỏ ra vô hiệu, do đó tại một số quốc gia, chính quyền đã đích thân đứng ra bảo lãnh công việc trọng đại này. Một thí dụ điển hình là hai chính phủ Gia nã Đại và Nga Xô đã hợp tác trong một chương trình nhằm bảo vệ loài gấu tuyết nặng gần

Gấu Bắc cực.
Người Esquimo là kẻ thù của loài gấu này vì ngoài bộ lông quý giá thịt gấu lại thích hợp khẩu vị của họ.

Chim ưng Bắc Mỹ ngày nay chúng chỉ còn khoảng 40, 50 con. Loại này có cánh dài 2m7 nặng trên 2kg chúng tỏ ra vô hại đối với loài người nhưng các nhà săn bắn rất thích thú khi họ được một con chim loại này.

thiều nhi /6

— Loại báo tuyết sống ở vùng núi cao lạnh lẽo ở trung bộ Á Châu, chúng có thể nhảy cao 3m6, đang bị tiêu diệt gần hết.

Một loại sáo dày màu sắc đẹp đẽ ở vùng hồ Michigan ngày nay còn chừng 1000 con.

500kg sống trong các vùng băng tuyết Bắc cực. Loài này bấy lâu nay đã là nạn nhân của những người

ESKIMOS; (Êt-ki-mô) một khi gấu tuyết đã bị tóm, thì lập tức sẽ bị phân thây vì thịt gấu rất ngọt và

đa gấu với hồ lông mượt ông à lại là một tấm áo choàng đẹp đẽ đối với những vùng lạnh lẽo.

CÁCH LÀM KHUÔN ẢNH

— **Vật liệu :**

Bìa cứng, dao con

— **Cách làm :**

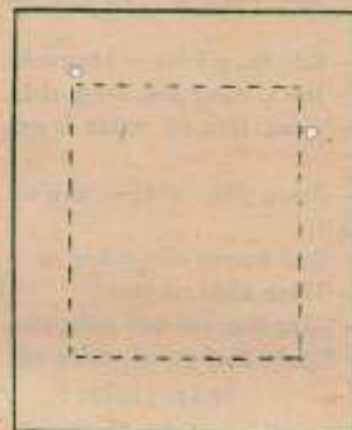
1— Cắt hai miếng bìa cứng, khổ 20x24

2— Lấy dao xén theo các đường chấm C ở (hình 1)

3— Lấy bìa cứng cắt thành hai chân khung, cao 4cm, dài 8cm như ở (h.2). Các đường rãnh để đặt khung ảnh lên trên rộng gấp đôi bề dày của bìa cứng thêm 1mm; Thí dụ: Nếu bìa cứng dày 4mm, đường rãnh sẽ là $(4mm \times 2) + 1mm = 9mm$.

4— Lồng ảnh vào giữa hai miếng bìa cứng như ở (h.3); sau đó, đặt khung ảnh lên chân như ở (h.4).

LONG HƯƠNG ghi

①

②

③

④

Ô CHỮ HƯƠU RỪNG

abc đ e f g h i j

NGANG :

- 1- Vô tuyến truyền hình, vi vi (viết tắt).
- 2- Cái bị, cái bao,
- 3- Trước buổi trưa — không ăn, không thua.

4- Chân nhỏ nhất — hông — không mờ.

5- tê — xá lý là một loại... — xe — tờ báo bạn đang xem (viết tắt) — bỏ vào miệng nhai, nuốt.

6- làm cho cong lại — sông, giang — vũng nước lớn.

7- trước mũi — đau, bệnh; không mập.

ĐỌC :

- a — Chúa tể sơn lâm.
- b — Không hiểu, — học bài lại.
- c — Chữ đứng — Loại chế tạo mặt —
- d — Kéo lại, giữ lại — vòng tròn.
- đ — Hai C dụng dũa, dụng chần.
- e — Tiếng Hán có nghĩa là qua đời.
- f — Rượu (Hồn vâu) — con vật nhút nhát.
- g — Quê hương của chúng ta.
- h — Tiếng khóc trẻ thơ.
- i — Cùng loại với quả măng cầu.
- j — Người Huế gọi các thiếu nữ.

TRẦN THIÊN P.
(Còn Thơ)

(xem trả lời trang 23)

ĐỐ VUI KỶ NÀY

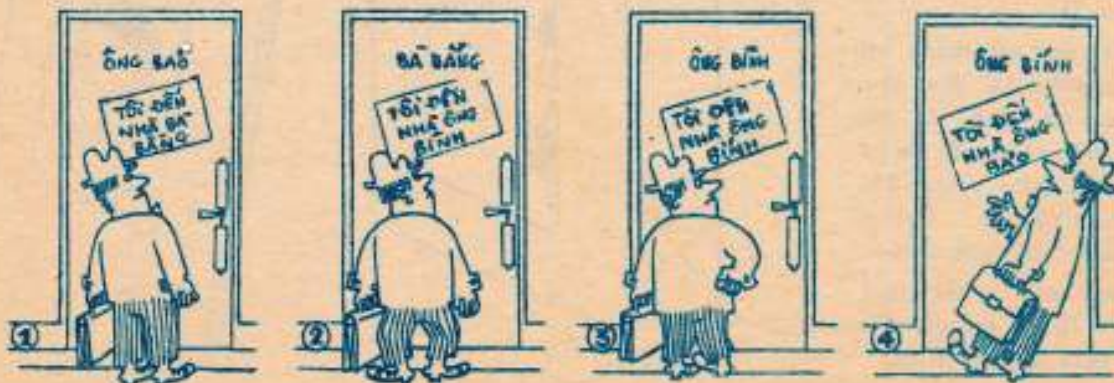
Làm thế nào để tên một con mèo khi nó nhất định không chịu ngồi trên bàn cân (nghĩa là đặt nó lên cân thì nó lại nhảy xuống) ?
(Xem trả lời kỳ sau)

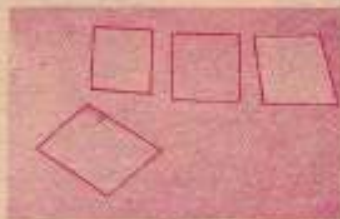
Trả lời đố vui kỳ trước

Với 10 con số : 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 và 9 bạn có thể viết thành 2 phân số có tổng số là 1 như sau :

$$\frac{35}{70} + \frac{148}{296} = 1$$

(1)

(2)

(3)

NHÌN THẤU QUA BAO THƯ

Trình diễn :

Bạn dàn ra trên mặt bàn 1 cái bao thư và bốn tờ giấy bia có bốn màu khác nhau (hình 1). Giấy bia này cắt theo kích thước của bao thư để có thể cho lọt vào bao thư. Bạn quay lưng đi, và bảo một khán giả lựa chọn một tờ bia màu gì tùy thích, cho vào bao thư dán kín lại. Còn ba bao thư dán kín lại hãy giấu đi đừng cho bạn thấy. Xong việc đó, bạn quay lại, cầm bao thư trên tay, bạn giả bộ suy nghĩ (hình 2). Rồi bạn nói ngay màu sắc của tờ bia nằm trong bao thư đã được khán giả kia lựa chọn (hình 3).

Xảo thuật :

Trò này rất giản dị. Bạn phải đưa ra chiếc bao thư cũ, đã xài rồi, có dán sẵn 1 con tem ở góc Trên con tem này, bạn dùng cái đầu kim gút châm 1, 2 lỗ thủng nhỏ. Nhờ hình vẽ có màu sắc trên con tem, vết thủng

(4)

nhỏ này sẽ được ngụy trang để khán giả không thấy — Qua lỗ thủng, bạn có thể thấy màu sắc của tấm bia bên trong.

(Tài liệu và hình của ảo thuật gia Kassagi).

nụ cười

Trong một đêm tối trời. Trên vọng gác, người hạ sĩ lầm le tay súng. Một bóng đen hiện ra. Viên hạ sĩ hô lớn.

— «Ai đó ! đứng lại ! Bắn bây giờ».

— «Em, em là Binh-nhi Tròn đây. Em đem chai ba-xi để đến cho hạ sĩ đây nè».

— Chai Ba-xi để đứng lại.

— Binh-nhi đi đi !!

(!) (!) (!)...

NGUYỄN THUY HOÀI XUÂN

CUỘC THI

SÁNG TÁC

VIẾT VỀ KỶ NIỆM HỌC TRÒ

TỨ LONG CON CHÓ

THANH VÂN

Khỏi phải nói chắc quý bạn ai cũng biết «Tứ long con chó» tụi tôi gồm bốn mạng. Tương cũng nên giới thiệu sơ qua về thân thế của toàn ban tụi tôi. Trước hết là Nhứt long con chó không ai khác hơn là tôi: Nguyễn Thị Thanh Vân, còn có «bí danh» là bà trưởng, bà tướng, bà chương tùy theo cách gọi lập dị của các bạn. Tiếp theo là Nhị long con chó Lê Quốc Hương, với chức vụ trưởng ban trật tự khánh tiết của lớp, bí danh là «em tương bà tướng», «em tương bà phó». Sau đó là Tam long con chó Trần Thị Lê Nguyên, phó trưởng lớp, bí danh bà phó. Và cuối cùng là Út long con chó Nguyễn Thị Thiên Nga, phó trưởng ban trật tự khánh tiết.

Nãy giờ giới thiệu dài dòng quá, chắc quý bạn đã sốt ruột mà rằng: «Lời thôi mãi. Đâu, kể thành tích nghe coi». Thưa quý bạn, chữ «thành tích» chúng tôi không dám nhận vì chúng tôi quả thật chưa hề có một cái gì để gọi là thành tích trừ danh. Chúng tôi chỉ có những phút vui chơi thoải mái trong kiếp sống học trò để kể hầu quý bạn mà thôi.

Chắc nãy giờ, quý bạn đang thắc mắc về cái biệt hiệu Tứ long con chó và nghĩ rằng có lẽ tụi tôi ngồi cùng bàn. Tôi xin thưa trước là trong lớp, tụi tôi ngồi hoàn toàn cách biệt với nhau: Nhứt long tôi toán bốn,

CUỘC THI SÁNG TÁC

CUỘC THI SÁNG TÁC

Tam long toán ba, Út long toán hai và Nhị long toán một. Sở dĩ tụi tôi lập ban với nhau vì bốn đứa tụi tôi cùng là cảnh sinh với nhau. Học sinh cảnh sát í mà. Chẳng là trường tôi có lập ra một biệt đội cảnh sinh. Mỗi lớp chọn bốn người đủ là nữ hay nam sinh. Cũng là cảnh sát như nhau nên tụi tôi có những lúc vui chơi đặc biệt riêng với nhau như lúc các bạn khác đã ra về hoặc chưa đến giờ học là tụi tôi đã phải túc trực trong trường.

Bây giờ, hãy nói đến cái biệt hiệu Tứ long con chó. Nếu phân tích từ chữ thì nghe kỳ khôi gồm các bạn nhĩ? Tứ là bốn, long là rồng. Vậy Tứ long con chó là: bốn con rồng con chó! Nhưng, lúc lấy biệt hiệu đó, tụi tôi đâu có nghĩ như vậy. Tụi tôi chỉ bắt chước tiên nhân thay vì Tứ long công chúa thì là Tứ long con chó vậy mà. Quý bạn đã tưởng tợn rồi chứ?

Ồi, cái nghề cảnh sinh của tụi tôi thật là khổ sở. Chiều thứ tư và thứ sáu, tụi tôi có giờ học đồng thời cũng có giờ trực. Thông thường, tụi tôi phải có mặt trong trường lúc một giờ rưỡi vì một giờ bốn mươi lăm (1g45) là mở cửa. Nhưng chẳng mấy khi mà tụi tôi đúng giờ. Khi thì sớm, khi thì trễ. Và tụi tôi cũng không bao giờ đến cùng một lượt.

Hôm ấy, Út long đến trước nhất, và chạy bay đến cổng sau, Nhứt long tôi đã thấy cô ả đứng chờ sẵn. Hai đứa tôi song song theo cổng chính mà vào trường. May quá. Còn sớm chán. Tụi tôi đến văn phòng lấy phụ hiệu cảnh sinh và tu hít. Tôi lựa 1 cái tu hít dây trắng, đồng thời lấy dùm cho Nhị và Tam long. Hai đứa tôi đến chân cầu thang văn phòng quăng cặp xuống. Chỉ lát sau, Nhị và Tam long đến. «Tứ chó» tụi tôi cùng tiến ra sân trường để đến cổng sau. Tôi và Út long canh cửa nhỏ. Nhị và Tam long gác cửa lớn. Keng keng! Đã đến giờ. Cổng mở. Học sinh tràn vào và chạy loạn cả lên. Tôi chặn một đứa nhỏ lại:

— Không được chạy.

Mấy đứa kia nhìn nhau ngạc nhiên. Tôi mỉm cười vui vui. Các bạn tôi chưa vào vì ba giờ mới học Anh văn. Hai giờ. Tất cả học sinh xếp hàng vào lớp. Từ chó tụi tôi trở lại văn phòng. Ngồi bệt dưới chân cầu thang, tôi chợt nhớ ra:

— Chết rồi, tụi bây ơi. Tao chưa làm toán xong.

Nhị Long cũng kêu lên:

— Em cũng vậy nữa, bà tướng ơi. Friends (là bạn í mà).

Hai đứa tôi vớ vội tập, làm bài. Tôi lại kêu lên:

— Ủa, sao cái này, tao ra $(9a + 7)^2$

— Mày sai rồi Vân ơi — Tiếng Tam long.

— Đâu đề tao coi lại... Ờ hé. Xong rồi «Em tương bà tướng» làm chưa?

— Rồi trước «bà tướng» nữa.

Tứ chó tụi tôi lại sánh vai bước về hướng phòng y tế. Trước phòng là một khoảng sân thật mát. Tụi tôi đều ngồi ở cầu thang. Chợt. Út long đứng dậy hét lên:

— Nghiêm!

Ba đứa tôi cùng đứng thẳng người lên. Út long lại hô:

— Nhứt long làm chuẩn, một hàng dọc nhìn trước thẳng

Lát sau:

— Phát.

Và:

— Bây giờ Nhứt long là cấp chỉ huy nhé. Nhứt long dẫn binh sĩ ra tiếp đón Út long. Út long là nữ sinh đi ủy lạo nha.

Thế rồi, Út long bước ra xa. Tôi dẫn hai hạ sĩ độc nhất ra tiếp đón. Út long, trong vai nữ sinh, nói giọng dữ dằn nghe đến tức cười:

— Hôm nay... tôi đến đây...

Chào mừng các anh.

Đoạn, Út long ném một dây tu hít tròn vào cổ tôi rồi lấy một cái phụ hiệu cảnh sinh đeo vào cổ tôi. Nhứt long tôi, trong khi hạ tay chào xuống cố ý chém ngay đầu Út long rồi la lên:

— Chèn đét ơi! Nữ sinh mà敢 huy chương cho chiến sĩ «tiền tiến» Hi hữu Năm 2.000 biết có chưa đây?

Cả bọn cười ngặt nghẽo ; một phần vì cú «chém» ngay đầu Ưt long, một phần vì chợt nhớ ra là này giờ, tụi tôi đóng một vở kịch đáng gọi là «chó cán xe» do Ưt long làm đạo diễn. Tụi tôi bỏ dở kịch, chạy bay lên lớp, dù chưa tới giờ học, để dò Anh văn. Tôi lấy phần vẽ lên bảng một cô bé mặc jupe, dùng phần vàng tô mái tóc của cô ấy, đoạn «quay bài» Nhị Long :

— *Where's she from?* (Cô đó người nước nào).

— *She's from France* (Cô người Pháp)

— Sai. Mỹ mà lị.

— Pháp mà «bà tướng».

— Không thấy «nó» tóc vàng sao?

— Thì Pháp tóc vàng.

— Mỹ tóc vàng.

— Pháp.

— Mỹ, Pháp hết. Nhưng mà «cô giáo» nói Mỹ là Mỹ, Pháp là Pháp nghe chưa?

— Bà tưởng vẽ vậy, ai biết được..

— *Silence. She's from the United States Write* (Im. Cô ấy người Mỹ. Viết).

... Thay phiên nhau dò xong bài, tứ chớ tụi tôi xuống gác đồng vì đã ba giờ. Đồng mở. Các bạn tôi bước vào. Ngọc Quyên, bị danh «bà già» dùng cặp che bảng tên rồi thách :

— «Cảnh sinh». Bất coi.

— Bà già lối hê.

Tôi vừa nói vừa cười vì biết «bà già» thế nào cũng có bảng tên. Quyên liếc tôi một cái đến tận mây xanh rồi bước luôn vào hàng. Cả lớp vào học. Sau khi nghỉ xả hơi mười lăm phút, tụi tôi lại học Toán. Thầy vừa ra khỏi, các bạn tôi xếp hàng ra về. Chỉ trừ có tứ chớ tụi tôi, vì còn phải gác giờ về của các lớp sáu, nên ở lại. Tụi tôi lại đổ bộ đến văn phòng cất cặp nhờ rồi bảo nhau «chuồn» ra ngoài. Vừa ra tới xe nước đá, «bà già» Quyên lại ghẹo :

— Cảnh sinh đi lạc đâu đây?

— Tôi cười «mím chỉ beo», mua bốn ly nhân cho Tứ chớ. Sau khi giải lao no nê, Nhứt long tôi mua hai gói bánh nút hết mười tí rồi cùng với Nhị, Tam và Ưt long trở vào trường.

Bây giờ lại đến màn dành ăn. Nhứt long tôi vừa trút bị bánh ra tay, Ưt long đã «nhón» một hột. Tôi la lên :

— Ê, sao dám ăn trước ta.

— Có sao đâu.

Tôi đang cãi nhau với Ưt long, thì Nhị long đã «nhón» hết các hột bánh trong tay tôi. Thế là tôi lại quay sang Nhị long mà dẫu võ mồm. Tam long lại cặp mắt gói bánh nguyên. Thế là Nhứt long tôi trắng tay rồi còn gì. Tôi phải xuống nước năn nỉ mãi, «Tam quý» tụi nó mới

cho lại nửa gói, vàng, nửa gói thôi quý bạn ạ. Ưt long cao giọng :

— Cùng là chị em mí nhau phải ăn đồng đều, hê Nhứt long.

Tôi đành đầu khò nuốt... bánh.

Vừa lúc ấy, thầy giám thị bước đến :

— Các em là cảnh sinh hả? Nếu thế thì có thể về được rồi. Các lớp sáu đã đi thăm hăng B.G.I.

Thế là «Tứ long tứ cầu» tụi tôi lại thất thểu xách cặp ra về, vừa đi vừa cầu nhau :

— Vậy mà không chịu báo sớm. Đi «lô ca chân» này một gói.

TRANH ĐÓ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

Ông thợ khắc bản kẽm, sau khi thực hiện tấm ảnh sau... có làm 7 điểm khác với bức vẽ trước của anh Vi Vi. Các em tìm hộ nhé.

ĐI CHI ĐẾN CHƠI

(xem trả lời trang 14)

TRANH VUI

Đấu võ với ảo thuật gia Ấn Độ

Trong nỗ lực thường xuyên cải tiến nội dung của tờ báo để Thiếu Nhi luôn luôn xứng đáng với sự ủng hộ nồng nhiệt của các em, kể từ số này tòa soạn lại hân hạnh công bố cùng các em một tiết mục mới : « EM TẬP VIẾT VĂN ». Xuyên qua các bài sáng tác do các em gửi về, tòa soạn nhận thấy các em đã vượt phải nhiều khiếm khuyết. Những khiếm khuyết này vì không có người hướng dẫn chỉ bảo nên khả năng của các em không tiến bộ được. Một khác biệt vô cùng đáng ngại là quá nhiều, khiến các em trở nên dễ chán nản, và mất tính tự tin. Bởi vậy đối với các em yêu thích sáng tác văn chương, mục này sẽ trình bày với các em những lời khuyên hữu ích, những kinh nghiệm thu thập được trong sự sáng tác của nhiều nhà văn đi trước.

Phần trình bày sẽ chia thành nhiều bài ngắn. Sau mỗi bài sẽ có phần bài tập linh động, gián tiếp để hướng dẫn các em trong kỹ thuật viết từ dễ đến khó.

Bất cứ em nào cũng có thể tham dự được nếu các em ham thích. Các em chỉ cần :

1) Đọc thật kỹ bài hướng dẫn để hiểu thấu đáo vấn đề được đặt ra.

2) Làm những bài tập in ở dưới ra một tờ giấy trắng. Trên góc tờ giấy của bài làm các em ghi Tên, Họ, năm sinh, trường và lớp đang theo học, kèm địa chỉ rõ ràng.

3) Các em gửi bài làm về tòa soạn, ngoài phong bì khi hàng chữ « Tham dự mục EM TẬP VIẾT VĂN ».

4) Kèm theo bài làm là 1 phong bì dán 10đ tem và ghi địa chỉ chắc chắn của các em. Tòa soạn sẽ sử dụng phong bì này để gửi hoàn bài làm của các em sau khi đã chấm bài và ghi những nhận xét.

5) Các em không phải trả một phí khoản nào khi tham dự mục này. Tòa soạn chỉ ước mong tạo thêm những cơ hội cho các em được trao đổi thêm khả năng sáng tác. Ước mong mục này sẽ trở nên hữu ích thiết thực cho các em.

NHẬT TIẾN

EM TẬP VIẾT VĂN

Bài 1 :

VIẾT LÀ GÌ?

Viết là thể hiện lên trang giấy những cảm nghĩ, những tư tưởng của mình. Có thể ta viết cho chính mình (viết nhật ký), có thể viết cho bạn bè (viết thư từ) có thể viết cho đám đông (sáng tác thơ, văn, kịch; phê bình, biên khảo v.v...) Có nhiều vấn đề để viết. Có thể ta viết để mô tả một hành động, diễn tả một tâm trạng, phát biểu một ý nghĩ, trình bày một sự kiện, một điển cố v.v...

Muốn viết được, trước tiên ta phải có Ý. Sau đó đem thể hiện Ý thành LỜI tức CÂU VĂN. Quy tắc viết một CÂU VĂN cho đúng, cho gãy gọn gọi là VĂN PHẠM.

Trong một câu văn, Lời và Ý phải tương xứng với nhau. Ý ít mà Lời nhiều thì câu văn rườm rà, nhạt nhẽo. Ngược lại Ý nhiều mà Lời ngắn ngủi thì câu văn trở nên cộc.

Bởi vậy ý và lời luôn luôn có ảnh hưởng mật thiết với nhau. Hề sửa một lời cho đẹp thì ý có thể được nâng lên, mới hơn, hay hơn. Các em hãy nhận xét đoạn văn dưới đây :

« Và bên kia con đường Phan thanh Giản một cây phượng đỏ nhỏ lên sau bức tường của một ngôi biệt thự những cành cây khẳng khiu mang đầy hoa đỏ

nhìn ra trông thật tuyệt, màu đỏ của phượng nổi bật giữa màu xanh tươi mát mịn của lá cây trong khu vườn ngoài cửa sổ lớp Hà. »

Ta thấy tác giả có những ý sau đây :

1) Tác giả ngồi cửa sổ lớp học nhìn ra.

2) Ngoài cửa sổ là khu vườn có cây xanh tươi, mát mịn.

3) Bên kia khu vườn, qua đường Phan thanh Giản là một cây phượng nhỏ lên khỏi bức tường của một ngôi biệt thự. Hoa phượng đỏ trên cành nổi bật trên nền lá xanh của khu vườn.

4) Cảnh đó thật tuyệt.

Với những ý đã phân tích, và với lời trích đăng ở trên, ta thấy lời không thể hiện hết ý, việc xếp đặt ý hãy còn lộn xộn làm câu văn chưa được sáng sủa, mạch lạc. Có thể sửa lại như sau :

« Qua khung cửa sổ chỗ Hà ngồi là vườn cây xanh mát. Phía sau vườn cây, bên kia đường Phan thanh Giản là một cây phượng khẳng khiu nhỏ lên từ dãy tường với cửa một ngôi biệt thự. Hoa phượng đỏ thắm. Màu đỏ chói mắt điểm trên màu xanh mát mắt của làm cây nom thật tuyệt. »

Văn sửa như vậy được coi là gọn. Nhưng còn theo khuôn mẫu tả cảnh thông thường bởi những chữ : Bên kia đường, là một cây phượng nhỏ lên, nom thật tuyệt. Có thể văn ý ấy, ta diễn tả một cách khác :

« Khung cửa sổ chỗ Hà ngồi là một thế giới đầy màu sắc. Màu xanh trong của nền trời. Màu xanh mát của vườn cây. Màu vàng chói của nếp tường với trong ngôi biệt thự phía đằng xa. Màu rêu đậm của những cành phượng gãy guộc, khẳng khiu. Và màu hoa phượng nở đỏ chói trên cành. Tất cả như bừng dậy, rực rỡ hẳn lên dưới bầu trời chan hòa ánh sáng. »

Qua thí dụ trên, các em thấy có nhiều phương cách để diễn tả ý thành lời. Hãy chịu khó suy nghĩ và chọn lựa. Đừng quá dễ dãi với ngòi bút.

(xem tiếp trang 23)

TRUNG THU CỦA BÉ

TRẦN THỊ QUỐC THẠNH

Buổi sáng còn sớm; sương mai chưa tan hẳn, bé đã thức dậy, vươn vai. Ba đang cạo râu thấy vậy nói:

— Quái, con chó con này sao hôm nay dậy sớm thế. Mọi hôm giờ vẫn còn ngủ khì cơ mà. Anh Khoa lại chọc:

— Con Hương dậy sớm để những nhều đó. Nó làm được tích sự gì! Ba cau:

— Thôi, Khoa. Chọc em ích gì! Bé cam thấy tức ghê vậy đó, bé lớn như vậy — 9 tuổi rồi chứ bộ — thế mà còn chê người ta những nhều, ở trong nhà anh Khoa chỉ có tài trêu bé là hay nhất. Mà quên nữa, mai nghỉ gì không hà, sao sáng nay bé dậy sớm quá vậy cả? À, tại hôm nay là Trung Thu rồi, tết của nhì đồng ấy mà bé sợng ghê đi. Trời ơi, bé nghỉ tới mấy hộp bánh mà thêm muốn nhỏ dãi, bé sợ mấy chú chuột «ăn thừa» trước bé mất. Chợt có tiếng mẹ gọi:

— Hương, đi rửa mặt đi con. Làm gì đứng thờ người ra vậy!

Ấu xom chiều xong, bé và cu Ti lẳng xẳng, lít xít đi đốt đèn cây để rước đèn. Anh Khoa, chị Hoài, chị Mai đang dọn bàn ra ngoài vườn hoa. Má bảo tối nay sẽ ngâm trắng và ăn bánh ở đó. Xong xuôi lại còn treo đèn nữa chứ. Anh Khoa căn dặn:

— Làm gì làm hoài, ba cái đèn con nít này vứt đi cho khỏe, giăng chướng chỗ.

Nghe nói vứt lồng đèn là bé và cu Ti la hét om sòm:

— Ba coi anh Khoa đòi vứt lồng đèn con bướm của con kia.

— Má ơi, anh Khoa vứt lồng đèn tàu bay của con đó má.

Thế là anh Khoa bị má la liền:

— Khoa, sao chọc em quá vậy, lúc con còn nhỏ ba má phải mua cho con từng cái lồng đèn nữa đó. Hề mà chửi là khóc đến phát ghét, lại có tính khóc dai nữa.

Thế là anh Khoa tịt ngòi.

— . . . . .

— Má ơi, lấy lồng đèn cho tụi con đi rước đèn đi má. Má lấy lồng đèn cho hai đứa rồi dặn:

— Chơi coi chừng cháy lồng đèn rồi phồng tay đó nghe, đi nhớ về sớm kéo hết bánh đó nghe. Bé và cu Ti mạnh bạo:

— Dạ, không sao đâu má.

Ơ đầu ngõ, đám nhóc con họp nhau từng nhóm, xách đèn đi khoe với nhau:

— Đèn con bướm của tao to không? Má tao bảo 50đ, lặn đó.

— Đèn con tôm của tao mới gõ nè. Đẹp quá!

— Sức máy, của tao đẹp hơn, đèn cá ông mà.

Bọn nó đang cãi nhau tung bưng, bé và Tý tới thì chúng hết cãi, xếp hàng đi từ đầu đến cuối xóm rồi trở lại. Nhìn từ xa ánh đèn lấp lánh đi trông rất đẹp mắt, giống như con rồng muôn màu sắc đang uốn mình giữa tiếng hát ngây thơ của bọn nhóc con:

« Ánh trắng trắng ngà, có cây đa

to. Có thành cuối già, ôm một mối mơ... »

Hay là:

« Tết Trung Thu rước đèn đi chơi... »

Trên cao, chị Hằng đã mở cửa chiếu xuống trần gian một ánh sáng dịu dàng. Bỗng bé nhìn thấy bên đường có hai đứa nhỏ đang nhìn bọn trẻ rước đèn với cặp mắt thêm muốn bé rủ cu Ti rời hàng tới hỏi chuyện hai đứa bé, à thì ra là Huệ và Bích.

— Ủa Bích, sao bỏ không rước đèn?

— Ừ... ừ... tui... tui không có đèn Hương à.

Hương chợt nghĩ tới gia đình Bích rất nghèo làm sao có tiền mua lồng đèn. Bé bỗng nói với cu Ti:

— Ờ, Ti à, tụi mình cho Bích và Huệ hai cái lồng đèn này đi, có gì ba cho cái khác, có sao đâu.

— Í, thôi, Ti sợ ba lắm.

— Không sao đâu, có gì tao chịu, Ti cho chị mượn cái tàu bay này đi, hơn nữa mình làm việc thiện mà.

Sau một hồi, bé cầm hai cái lồng đèn đưa cho Bích và Huệ:

— Tui thấy Bích với Huệ không có lồng đèn chơi, nên biếu mấy bộ chơi cho vui. Thấy Bích trù trù bé nói tiếp:

— Bỏ cứ nhận đi, không sao đâu. Tui có nhiều đèn lắm, ba má tôi thương tui lắm. Cầm chơi đi mà...

Bích ấp úng:

— Cám ơn... Hương lắm...

Bé và cu Ti bỏ chạy về nhà.

— Ủa, bé, Ti? Lồng đèn các con đâu rồi?

Bé chưa kịp nói thì anh Khoa đã:

— Ối, cái điệu này là đèn cháy rồi đấy.

Bé không thêm đề ý lời anh Khoa vội kể lại câu chuyện ấy cho ba má nghe. Nghe xong, ba xoa đầu bé, má ôm cu Ti nói:

— Mấy con chó con của ba má giỏi ghê!

Ngay lúc đó, bác Hai — má của Huệ — khúm núm bước vào nhà nói với ba má:

— Xin ông bà cho tui trả lại hai cái lồng đèn mà con Bích và Huệ nó đã lấy của cô Hương... Bà ngạc nhiên nói:

— Đâu có bác, con Hương nó biếu hai cháu đấy, ở nhà đây thiếu

gi — Rồi ba gạt đi — Ôi, trả làm gì, trẻ con bây giờ nó xử sự như vậy là hơn người lớn nữa đấy, thôi! nhân dịp này tui cũng xin biểu cho hai cháu hộp bánh mừng Trung Thu.

— Dạ... thôi xin ông bà...

— Chỉ cứ lấy mang về cho cháu nó ăn cho vui, ai cũng là bạn cả mà.

— Dạ... dạ... tôi không biết nói gì để cảm ơn ông bà. — «Bà đừng lo, không sao cả».

Bác Hai đi về, ba vợ hỏi:

— Máy giờ rồi? — «9g30 ba à».

Chị Mai nói.
— Má nó khui bánh đi cho rồi, kéo mấy con chó con nó chày nước dãi kêu róc rách. Bé bảo: — Ba kỳ quá hà...

Trên cao, chị Hằng đang cười như tặng thưởng bé...

(Viết tặng Rì của tôi — 1972)

chắp cánh bay xa

● PHƯƠNG LINH TUẤN

Thì ngồi bên khung cửa. Bên ngoài trời đang mưa. Mưa hơi lớn đủ để đan thành một tấm màn nước trắng xóa. Những chiếc lá dừa đong đưa theo chiều gió. Cou đường trước mặt đầy những ò gà giờ biến thành những chậu nước con con. Một con chim đang tung cánh bay giữa bầu trời. Chim cô đơn quá! Thì thấy thương lạ lùng khi nhìn chim lạc lõng bay về cuối chân trời với sự khó khăn vì lạnh. Một thoáng muộn phiền nào vương trong mắt khi Thì nhớ đến Thầy Hiền. Thầy dạy Thì năm đề Lục. Có một điểm mà Thì

thiếu nhi/14

đặc biệt chú ý đến Thầy là Thầy giống Ba Thì. Vết khuôn mặt hiền từ, phúc hậu và nụ cười bao dung nở trên đôi môi, Thì đã lầm tưởng Thầy là Ba trong ngày đầu niên khóa ấy.

Dạo đó, Ba Thì đi lính ở xa. Thì nhớ thương ba ghê lắm. Rồi trong năm học ấy, Thầy Hiền đã dạy lớp Thì môn Quốc văn, đồng thời Thầy cũng là giáo sư hướng dẫn. Trong buổi đầu, Thì nhìn Thầy thật lâu. Trời ơi! Thầy giống ba Thì quá! Khuôn mặt xương xương với thân hình ốm ốm của thầy chính là của Ba Thì đấy mà.

Tình thương Thì dành cho thầy bằng tình thương Thì dành cho Ba. Vì Ba là thầy. Thì nghĩ thế. Thì thấy rằng mình cố gắng hơn lên. Những bài Việt văn thầy cho, Thì đều làm đầy đủ hoặc học thuộc lòng. Trong lớp, Thì chăm chú nghe lời thầy giảng. Thì được thầy thương mến vì đã luôn đứng nhất trong lớp về môn Việt văn. Thầy thường khen Thì có khiếu về văn chương. Thì thấy sung sướng và hãnh diện, giữa những cặp mắt đầy mến phục và ước ao của bạn bè. Thì nhớ mãi buổi tối ở xóm lao động nghèo nàn. Thì ngồi học bài dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn dầu. Thầy đến nhà Thì để lấy những tấm thành tích biểu mà Thầy đã nhờ Thì cộng điểm dùm. Thầy nói chuyện với má Thì. Thầy thấu hiểu hoàn cảnh khó khăn của gia đình Thì khi ba Thì đi lính thật xa và má Thì phải chắt vật nuôi đàn con bốn đứa. Những cuốn sách giáo khoa hoặc những món quà mà Thì lãnh mỗi cuối tháng là phần thưởng cho học sinh xuất sắc mà thầy đã nghĩ ra để giúp đỡ cho gia đình Thì một phần nào.

Khoảng trống của tâm hồn Thì vì thiếu vắng Ba đã được thầy Hiền che lấp. Nỗi nhọc nhằn của mẹ với đi một phần nào đó là dịp để Thì kính mến thầy thêm. Thì yêu quý, trân trọng những món quà thầy thưởng Niềm ước ao của những đứa bạn là lý do để Thì cố gắng hơn lên nữa. Phần thưởng hạng nhất đã vào tay Thì cuối niên khóa ấy. Thì nhớ mãi nét chữ thẳng đứng và ốm của Thầy

trên tấm giấy đặt trong gói phần thưởng mà thầy gởi cho má. Thầy khen Thì học giỏi và hy vọng Thì sẽ được học lên cao.

Rồi trong niên khóa kế tiếp, thầy không còn dạy Thì nữa. Nhưng Thì vẫn thường tới lui thăm viếng thầy nơi căn gác nhà trọ. Thì có nghe có một vài thằng bạn nói rằng thầy bị ho lao. Thì không tin. Thì thấy thầy vẫn như thường, chỉ có ốm và mệt. Nhưng sau một năm trời, thì Thì thấy có lẽ những lời nói của bạn là đúng. Những cơn ho của thầy cứ vắng bên tai mỗi khi Thì bước xuống thang gác nhà trọ của thầy. Nhưng không biết có phải vì thương thầy hay không mà Thì thường cãi với bạn bè trong những lúc nói chuyện về thầy. Đâu phải cứ ho một vài tiếng là đã ho lao. Thì nghĩ thế và thầm mong cho thầy không mắc phải chứng bệnh nan y.

Thầy thường nghỉ dạy năm, mười ngày. Kỳ nghỉ hè năm đó, có một lần Thì đến nhà thầy, thấy tiếp một cách miễn cưỡng. Thầy đã nói một câu làm Thì đau lòng. «Em đi về giúp má, lo cho các em đi. Thầy mệt». Thầy ho trong khăn «mu soa». Thì tức tối. Thì thấy như thầy hắt hủi Thì. Thì tưởng như thầy không còn thương Thì nữa. Thì cố tìm nhưng không sao tìm thấy được mình đã làm điều gì khiến thầy phật lòng. Thì li nhí chào thầy rồi bước xuống cầu thang gác với một nỗi buồn.

Sau một khoảng thời gian hơi lâu, đầu chừng hơn một tháng, Thì có dịp ghé lại thăm thầy. Thì đến căn gác trọ vào một buổi chiều. Bà chủ nhà cho Thì biết rằng thầy Hiền đã

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

- 1) Búi tóc đi Chi to hơn
- 2) Đôi hài đi Chi không có thêu cườm
- 3) Khuôn bếp cao hơn
- 4) Thiếu cái thìa trên bàn
- 5) Cờ áo người mẹ thêm một hàng «đăng ten»
- 6) Guốc người mẹ dầy hơn
- 7) Mặt ghế nệm người mẹ rộng hơn

đi nơi khác được hơn nửa tháng rồi. Bà chủ nhà có đưa cho Thi một tấm giấy của thầy Hiền gọi. Thi ngạc nhiên, đứng sững sờ. Sau phút giây lặng lẽ, Thi mở mảnh giấy thấy Hiền đề lại. Không như hôm nào, nét chữ thầy run rẩy, nghiêng nghiêng. Đúng như điều những đứa bạn đã nói với Thi, thầy mắc bệnh ho lao. Không muốn Thi phải bị vì trùng đục khoét mà thầy phải ra đi. Thi nghẹn ngào, nước mắt rưng rưng. Thầy cao thượng quá, thầy ơi! Con không bao giờ quên được thầy cũng như thầy luôn luôn nhớ đến con. Con sẽ cố gắng học hành để thầy được vui lòng. Thi nức nở khóc. Căn gác nhỏ thầy trú ngụ ngày nào vẫn còn đó mà thầy giờ đã bật tắt. Không ai biết thầy giờ ở nơi đâu. Mọi người xung quanh đều thờ ơ với thầy vì họ sợ mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo. Nhưng thầy đâu còn ở đây nữa để mà gieo rắc vì trùng. Thi đứng lặng người trước ngôi nhà trọ. Căn gác nhỏ chưa đầy kỷ niệm của hai thầy trò đã được quét tước thật sạch sẽ để làm nơi trú ngụ của một người khác. Thay đổi nhiều nhưng Thi vẫn thấy cũng như ngày hôm nào. Cái bàn viết, cái «đi vãn», cái tủ nhỏ với một vài thứ vật vãnh khác của thầy lần lượt được vẽ ra trong trí Thi, Thi không hiểu giờ đây thầy ở nơi nào. Thi thất thểu bước mà nghe xót xa trong lòng...

Ngoài kia trời vẫn mưa. Thi bước đến ngăn đựng sách, lấy một cuốn và lật ra trang đầu. Nét chữ thẳng và óm của thầy đã tọng Thi hiện ra trước mắt. Thi xếp sách lại. Đến một cuốn khác, cũng nét chữ đó, ngoan hiền và lặng lẽ đứng bên nhau. Ba năm rồi mà Thi tưởng như mới hôm qua. Nét mặt hiền từ của thầy với thân hình óm và cao đã được tái vẽ ra qua Ba mỗi khi về phép thăm gia đình. Như con chim cô đơn; thầy đã tung cánh bay rồi, xa Thi mãi mãi, không hẹn ngày trở lại. Thầy chấp nhận sống một cuộc sống một cuộc sống lẻ loi ở một nơi nào đó vì thầy không muốn làm khổ Thi, đưa học trò thân yêu của thầy.

Thầy ra đi để lại bao niềm thương tiếc trong lòng Thi. Những lời khen tặng của thầy hôm nào vẫn còn văng vẳng bên tai. Thi muốn tìm lại những phút giây êm đềm xa xưa ấy. Đẹp và buồn như một chiều mưa. Ước mong tha thiết nhất của Thi hiện tại là làm sao thầy vẫn còn sống. Thầy được hít không khí trong lành, còn hiện diện trên quả đất này và đứng bao giờ yên nghỉ nơi nghĩa trang buồn. Nhưng sao Thi nghe như niềm mong ước mỗi ngày một bay xa, xa dần rồi chỉ còn là một chiếc bóng mờ.

(Trao về Lâm Hoàng Tùng)
— Phương minh Tuấn
(Phan Thiết)

ÂM THANH BUỔI SÁNG

(Mến tặng Phạm Hoàng Minh Châu)

Em chàoàng tỉnh dậy. Bên tai em vụt nghe những tiếng ầm ỹ của xe cộ ngoài đường... Có lẽ ngoài đó giờ đông lắm... «Mì! Mì!...» Tiếng rao của ông bán bánh mì kéo dài như một mối, em nghe mẹ em bảo chị Vân :

— «Ra lấy bánh mì, con!» Chị em : «Dạ» khẽ. Em vụt nghe tiếng dép chạy hập tấp và tiếng mở khóa lách cách rộn rã vui tai... Tiếng ông bán bánh mì im hẳn... Có tiếng gà xáo xáo ngoài sân, hình như chúng đang đòi ăn! Mẹ em đang cho chúng ăn thì phải vì em nghe tiếng chúng kêu quang quác và tiếng mở chúng mở vào máng leng keng... Con Milou bỗng sủa ầm

ỹ. Kiki phụ họa và con chó nhà bên cũng sủa theo, em nghe chói cả tai, tiếng gia súc làm em nghĩ như mình đang nơi trang trại... Em nghe tiếng em Trâm o oe khóc và tiếng mẹ dỗ dành. Tiếng mẹ nhắc em nhớ khi em còn bé em cũng được mẹ dỗ như vậy. Em thấy tiếng tiếc l... Tiếng chiếc mảnh mảnh trúc treo ở cửa phòng anh Khiêm reo vang. Có lẽ anh dậy rồi và đang đi ra, quả nhiên em thấy anh em đi phớt qua phòng. Dáng vội vàng, hập tấp. Ba em hình như cũng đã dậy vì em nghe có tiếng cõ xước ngôn viên trong radio vang lên, những tiếng xoẹt xoẹt của bàn chải đánh răng nhẹ... Bỗng em nghe mẹ kêu : — «Tú! Tú! Dậy đi học con». Chắc bây giờ là 7 giờ hơn nên mẹ kêu em của em dậy để đi học hè... Em mở mắt hé hé, nhìn ra cửa sổ, khung cửa sáng rực rỡ (nhưng phòng em rất tối), mấy cây dâm bụt lá xanh mướt in lên khung cửa lẫn với mấy bông hoa vừa hé nở còn búp và đỏ thắm, lóng lánh mấy giọt sương mai. Có con chim sẽ nhỏ đậu trên cành làm cành cây rung khe khẽ. Chim hót riu riu như đón mừng 1 buổi sáng đẹp trời. Trông khung cửa sổ nhỏ rực rỡ như 1 bức tranh linh động nếu nó không có những chần song và tấm lưới. Em muốn ngủ tiếp vì thấy mình hãy còn buồn ngủ. Em nhắm mắt lại trong những âm thanh triu mến và quen thuộc vào buổi sáng trong gia đình... Nhưng có tiếng mẹ gọi : «Vi ơi! Dậy! Vi ơi!» Rồi có tiếng chị em : — «Hôm nay Vi dậy muộn quá! Rồi chị em lại gọi em của em : — «Thi! Dậy đi!» Em mở chàoàng mắt. vén màn, bước ra, mở cửa... Và em thấy ánh sáng chan hòa...

NGÂN THÔNG REO.

(Viết khi đọc bài của chú Nhật Tiến)

suối mát

...Thư của em T.M, Saigon :

Khi làm bài, chị ngồi cạnh cứ chép của em. Em muốn cho chị ấy coi lắm vì em nghĩ rằng nếu không cho coi, em sẽ là người ích kỷ xấu tính, không giúp đỡ bạn bè. Nhưng sự hai bài giống nhau, cô nghĩ là em coi bạn, thì oan cho em và nếu cô phê vào vở, ba mẹ em sẽ buồn lắm. Vậy làm sao bây giờ chị...

Trả lời : Nếu bạn làm việc nặng nhọc, bạn ốm đau, tóm lại, những việc thật cần thiết mà nhờ đến em thì em phải giúp để khỏi trở thành người ích kỷ. Duy việc đi học, là cốt để học hỏi cho giỏi, thành người hiểu biết rộng, hễ ai mà làm đủ bốn phần của một học sinh, thì chắc chắn là làm bài được, nhất là bài trong lớp giáo sư cho làm chỉ để kiểm soát sự chuyên cần của học sinh mà thôi. Nếu cho bạn coi bài để bạn chép là em hại bạn rồi đấy. Tại sao em làm bài được mà bạn không làm được, có phải vì bạn lười không nào. Nếu kém quá thì chẳng thà học lớp dưới, chứ cứ chép bài người ngồi cạnh, thì học cả năm cũng không thấu thập được gì, uổng công lo lắng, phụ lòng mong mỏi của cha mẹ mà thôi em ạ. Vậy nếu thương bạn, em che bài của em đi, để bạn phải tự lo làm bài lấy, bạn sẽ học hỏi tìm hiểu, rồi bạn sẽ tiến

thiều nhi/16

ĐỒ PHƯƠNG KHÁNH phụ trách

bộ. Hành động đó ngay bây giờ có thể làm bạn giận, nhưng nếu qui bạn, em phải cứng rắn, cũng như cha mẹ chính vì thương con, muốn con nên người mà đôi khi phải nghiêm khắc rắn dẫy con. Ngoài việc học ra, em lại sẵn sàng giúp bạn các việc khác thì bạn sẽ hiểu rằng em không phải là người ích kỷ em ạ.

Thu của em Đ.Q, Saigon :

... Em không thể làm việc nổi vì mấy người con trai chơi banh ngoài đường cứ xông vô cửa nhà em rầm rầm. Em định ra mắng cho họ, nhưng lại sợ. Làm sao để họ chấm dứt trò chơi vô ý thức đó, Em muốn như vậy có phải là ích kỷ không ? Tác quái chị ơi !

Trả lời : Em không ra mắng họ là đúng lắm. Vì nếu em ra mắng họ, sẽ không có kết quả tốt mà lại thêm bực mình. Không phải là chị nhất và nhu nhược trước sự xấu. Nhưng chị bình tĩnh mà cân nhắc lợi hại. Hành động như vậy, chứng tỏ họ thiếu công dân giáo dục, xâm phạm vào tự do của người khác. Đường phố là để lưu thông, không phải sân banh hay bãi cỏ trống, mà họ đá banh, gây phiền cho mọi người

như bị banh văng trúng và có thể vì mãi mê đuổi theo trái banh, họ sẽ làm cho người lái xe hoảng hốt tránh họ mà gây tai nạn xe cộ. Điều cần là họ phải được giáo dục tại gia đình để biết vâng lời, biết giữ nhân phẩm, biết tôn trọng mọi người. Họ phải học chương trình công dân giáo dục của nhà trường để biết rằng một công dân tốt, một công dân làm sáng danh cho quốc gia, phải có những bốn phần nào. Hành động chơi banh ngoài đường gây phiền cho lối xóm, mới trông thì tưởng là lỗi nhẹ, nhưng nguyên nhân sâu xa là vì họ kém giáo dục phải cần tới sự hỗ trợ của cả gia đình và học đường mới giác ngộ họ được. Bây giờ hẳn em cũng đồng ý với chị rằng trong tình trạng đó mà em ra rầy la họ thì vô ích.

Em thưa với ba má, để ba má bảo họ, ba má có uy tín hơn, mầy ra họ nề phần nào. Em không ích kỷ đâu, chính họ mới ích kỷ em ạ.

XEM MƯA TRÊN ĐÓA HOA HỒNG

Bạn làm một đóa hoa hồng bằng vải hoặc bằng giấy. Nhuộm hoa bằng màu xanh và đỏ cho bố hoa thêm xinh đẹp.

Sau đó ra nhà thuốc tây mua chất Clorur Cobalt, Clerua Cò-ban về hòa tan trong một chút nước rồi đổ lên khắp cành hoa và phơi khô. Đặt lên bàn học gần cửa sổ.

Công dụng :

Nếu màu của hoa hồng trở nên trắng nhạt thì trời sắp mưa.

Nếu màu của hoa hồng trở nên sậm hơn thì thời tiết bắt đầu tốt.

Xem xong, làm ngay... nhanh càng tốt.

LƯƠNG BÌNH ĐIỀN
(suu iâm)

❀ *Chị ơi! Khi bị má đánh đòn thì phải làm thế nào?*

Phan thanh Hương
Saigon

— Thi phải khóc em ạ.

❀ *Chị ơi! Hoa gì tượng trưng cho chiến thắng, hoa gì tượng trưng cho thất bại.*

Lâm Vũ, Đà Nẵng

— « Hoa nylon » tượng trưng chiến thắng (hoa gì cũng thua nó vì nó không tàn, và lại « vòng hoa chiến thắng » cũng toàn là hoa nylon cả) và « ba hoa » tượng trưng cho thất bại em ạ.

❀ *Chị ơi! Em muốn biết mặt chị Mai Loan ghê lắm. Phải làm sao hở chị?*

Phiêu Ly, Saigon

— Em đứng trước gương trợn mắt, phùng má rồi nói : « chào chị Mai Loan », thế là em biết mặt chị Mai Loan rồi.

❀ *Chị ơi! Tình em đa sầu đa cảm mà chị ĐPK cứ khuyên tự em nên cứng, em muốn nghe lời chị ĐPK ghê, làm sao bây giờ.*

Mây Sầu, Gia Định

— Cho máy em nhỏ nó cù em.

❀ *Sao dân húi cua và dân kẹp tóc không wa nhau hở chị.*

Ka bình Phương, Mỹ Tho

— Tại bà Âu Cơ lên núi, mà Lạc Long Quân lại xuống biển.

❀ *Con trai không được hôn phải không chị.*

Ngô Hữu

— Lý thuyết xuống đấy thôi.

❀ *Chị ơi! Sao con đà điểu người ta gọi là chim mà lại không bay được.*

Triều Lam, Đà Nẵng

— Có gì lạ đâu, bởi cũng có những thứ không phải chim mà lại bay được như gói xì mụi mà để trong tủ mới đồ đã bay được vào bụng em rồi.

❀ *Chị ơi! Sao em hay sợ ma ghê.*

Lê thị Kim Thu, Nha Trang

— Hình thù nó ra sao mà em sợ?

❀ *Em xin tiền má may quần tây mà má hổng cho, chị chỉ em cách nào xin tiền má dễ đi?*

Diễm Phượng, Gò Vấp

— Thế thì em xin tiền may quần ta đi.

❀ *Chị ơi! Em muốn làm thơ ghê, nhưng phải làm thế nào chị hả?*

N.T.S, Biên Hòa

— Trước nhất, phải thuộc luật thơ.

❀ *Chị ơi! Khỏi ăn xì mụi, có sao không?*

N.T.S. — Biên Hòa

— Tồn tiền!

❀ *Chị ơi! Bạn em bắt nạt em hoài mà em vẫn cứ thích chơi thân với nó, sao kỳ vậy chị.*

Túy Minh

— Tại cái « số » bạn em hên.

❀ *Chị ơi! Từ sáng đến giờ, chưa có ăn cái gì trong bụng đói ghê ghê.*

R.X. Saigon

— Ăn bát cơm nguội với dưa cải ngồng.

(Trích T.N.B.B.H. số 54)

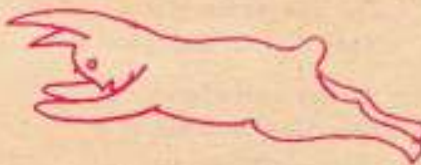
❀ *Chị ơi! Em ham đọc sách quá, làm sao bây giờ chị.*

Đặng sử Nghĩa, Ba Xuyên

— Vậy phải có sách và thời giờ.

Thân mến
Chị MAI LOAN

MẪU THÊU

bông hồng
CHO MỌI NGƯỜI

ANH
ĐOÀN TRƯỞNG
của tôi

Nếu bạn có gặp một người hướng đạo mà mang một cặp kính thật dày trên gương mặt. Đó là anh đoàn trưởng của tôi.

Anh Vượng. Phải, anh tên Vượng. Anh hơi cao, nước da ngăm đen, có lẽ anh đi đây đi đó nhiều nên anh mới có một nước da như vậy.

Đặc biệt là lúc nào anh cũng không xa rời cặp kính cận. Anh mang khăn quàng xanh dương viền vàng và có đính thêm vài huy hiệu thắm niên trên túi áo.

Anh rất hoạt bát, vui vẻ với mọi người chung quanh. Nếu có ai cần tới, anh sẵn sàng giúp đỡ ngay. Nhưng anh rất nghiêm nghị với các em HĐS trong đoàn. Có một lần đội của tôi vì quên ra hộp mà bị phạt mỗi người 20 cái hít đất. Vì như vậy nên các em đoàn sinh mới nể sợ anh.

Anh biết vô số bài hát, trò chơi và anh có một khả năng chuyên môn rất vững chắc.

Mỗi lần họp đoàn anh đều cho các trò chơi mới lạ, những bài hát vui tươi. Nhưng không phải vì thế mà anh quên huấn luyện cho các em

đoàn sinh một đức tính tốt, một tinh thần hy sinh dũng cảm, một sức khỏe dẻo dai và một khả năng chuyên môn để có thể có một ít vốn liếng khi ra đời.

Mỗi khi thi đua với đoàn khác, anh đều đem hết khả năng của mình hợp lực cùng các em đoàn sinh hầu có thể đem vinh dự về cho đoàn mình.

Ngoài các đức tính kể trên anh còn là một cây cờ tướng. Anh đã từng hạ rất nhiều địch thủ. Và khi thắng trận anh nở một nụ cười và bắt tay thân ái với kẻ chiến bại.

Anh luôn luôn làm gương cho mọi người bằng những lời nói, hành động, cử chỉ. Vì thế lúc nào tôi cũng kính mến anh và nguyện noi theo gương của anh để xứng đáng là một đoàn sinh của anh.

Thảo Cầm
(Thân kính về anh Vượng-
CVA)

KIM VỚI CHỈ

Mẹ cứ trách em hư
Con gái gì..., tệ quá
Chỉ giỏi tài làm thơ
Thêu thùa thì không khá

Cứ hay ngồi vắn vơ
Cầm đến kim cứ nói :
«Kim bé như sợi tơ
Nhìn lâu e mắt mỏi»

Kết rút sao khó ghê
Tại vì... nút bé tí
Kết xong lại bị chê
Trông ngoằn ngoèo thật xi

Ôi chao ! Vái, chỉ, kim
Thêu thùa và may vá
Em chỉ thích đi tìm
Nàng thơ cho khâu khò

ĐANG-VƯƠNG

MẸO VẬT

● Báo đọc xong, các bạn chớ đem bán ký lô nhé, uống lăm, giữ báo cũ lại các bạn sẽ dùng được rất nhiều việc :

— Nếu những hộp thiếc của bạn bị ám khói thì bạn hãy dùng giấy báo tẩm dầu hôi mà chà sát, sau đó bạn hãy chùi sạch bằng giẻ mềm.

— Bạn cũng có thể dùng giấy báo tẩm nước mà lau gương soi mặt và sau đó chùi lại bằng khăn khô.

— Ủi quần áo bằng hàng len, các bạn nhớ trải tờ báo lên trên để lúc ủi hàng len sẽ không bị dí chết và chiếc áo lạnh của bạn vẫn giữ được chất sộp.

Ngoài ra bạn cũng có thể dùng báo để gói đồ hoặc bọc những sách vở cũ để khỏi bụi bặm.

♣ Hôm nào đó bạn mãi xem Thiếu Nhi mà lỡ để nồi cơm bện lửa bị khê thì bạn chỉ việc lấy lá trâu không bỏ vào nồi là mùi khê sẽ bay đi mất.

♣ Khi bạn có chiếc áo trắng hay màu đẹp ời là đẹp mà bị người bạn ngồi bên cạnh (trong lớp) lỡ vẩy bút máy trở hoa lên áo của bạn thì bạn chớ vội cau mày (xi lăm), bạn cứ nhúng chỗ có hoa mực vào ly sữa tươi năm phút rồi xả bằng nước lạnh, Giang hào đảm các bạn rằng thì là áo bạn sẽ trở lại mới ngay.

♣ Muốn cho các bình hoa của bạn bằng thủy tinh lâu ngày bị mờ đi, trong suốt và sạch sẽ như mới thì hãy cho vào bình đầy vỏ khoai tây rồi đổ nước vào, ngâm cho bốn ngày sau, rồi đổ ra, đem rửa sạch. Thế là các bạn đã có một bình hoa đẹp để rồi đấy.

♣ Với một chút bông gòn thấm nước ấm, áp nhanh nhanh lên mặt, khuôn trắng của bạn sẽ tươi và trong sáng thêm 12 tiếng đồng hồ.

Hoàng Nguyễn Phương Giang
(sưu tầm)

bướm TRONG VƯỜN

QUÊ TÔI CHIỀU NHẬT NẮNG

Quê tôi rộn rã tiếng chim kêu
Thương quá làm sao những buổi chiều

Nắng nhạt đầu non, con hạc trắng
Nhẹ nhàng vỗ cánh chốn cỏ liêu
Mây chiều theo gió bay xa tít
Đến tận chân trời mây hát hieu
Thấp thoáng xa xa người mục tử
Đi về xóm cũ bóng quê chiều.

HÙNG VỸ
(Lương Văn Bình)

CHIỀU THU VỚI KỶ NIỆM

Tóc phủ vai gầy ru ngủ mùa Thu
Nghe tiếng mưa rơi qua cõi sa mù
Khi gió thu về bằng khung mắt nhỏ
Lạc bước xa ngàn bóng dáng thiên thu
Khúc nhạc mùa thu tâm thức mơ màng
Ngày về kỷ niệm thảnh thót mênh mang
Tìm đến dư âm ngọc ngà xưa cũ
Trong tiếng cung đàn như muốn vỡ tan
Tiếc nhớ xa xăm những kỷ niệm hồng
Buổi chiều gió lạnh thả tóc mênh mông
Nghe nắng ủa vàng chiều ỏi buồng thấp
Ngày đã muốn màng rơi trong hư không

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

Thả mắt nhẹ nhàng chiều ru tiếng hát
Ướt đầm sương mờ gió cuốn lao xao
Nỗi nhớ xanh xao lạc loài tóc cỏ
Bóng tối vây quanh tiếng nấc nghẹn ngào

Ơi kỷ niệm sao lạ lùng bờ ngõ
Những chiều qua mình em, nhân thờ
Chao chiếc lá cơn gió chiều ủa rụng
Mùa thu buồn ru kỷ niệm thành thơ.

THỤY NGUYỄN

THU XƯA

Lá vàng đang đưa
Ấp ủ bóng xưa
Ngồi chờ bên suối
Lặng hồn trong mưa

Nắng vàng nhẹ nhẹ
Ấp ủ bóng thu
Âm thầm hoang mát
Những khách nhàn du

U3

Bút nhóm ABC

VẦN THƠ CỦA MÙA THU

Mùa thu đến, không gian như buồn bã
Trên cành cây, hoa lá khẽ rụng rơi
Mắt ngắm trông mà lòng thấy chơi vơi
Vui chẳng được, nên tâm hồn trĩu nặng!
Không ăn muối mà miệng chứng như mặn

Chẳng dùng gì mà lại thấy chất chua
Ba tháng luôn sẽ gom lại một mùa
Rồi lại đặt thành chữ «THU» buồn bã!
Như lá kia lòng xa rơi rơi tả
Xuống mặt đường, làm ngập lối người đi

Trời sang thu buồn lắm chớ vui gì
Nhìn cảnh vật, ta dệt vần thơ vụng
Đâu phải lá mà thơ ta rơi rụng
Còn đậm đà dòng chữ nét trình nguyên

Vì nơi đây là vùng đất thần tiên
Ta khe khẽ ngâm vần thơ vụng đại
Đầu không hay, lòng cũng không tế tái
Dở mặc tình, ta cũng chẳng buồn đau
Giờ chẳng hay ta hẹn lại ngày sau
Thơ sẽ khá và dần dần hay mãi...

LÝ HỒNG ĐỨC

NIỀM VUI ĐẦU ĐỜI

Ơi! mắt mẹ buồn đưa vông con
Trăng soi đầu nủ thoàng vào hồn
Nỗi hồng con nhỏ ngu ngơ khóc
Mẹ chợt thấy chùng tơ bằng khung

Thôi nói con cười trên mây xanh
Tay nhỏ vờn nhốt bao ân tình
Mẹ ngồi ru con qua năm tháng
Mặt thời gian cứ trôi mông mênh

Ơi! Nền hát hieu tường vôi buồn
Mẹ ngồi kiên trinh dáng phai hương
Tường vôi có nhạt màu loang lổ
Vẫn âm tình cao vượt dặm trường

Con khóc trong nỗi hồng sắt se
Mẹ nghe chim chóc hót sau hè
Và hoa lá nở mừng con đó
Nhịp vông u buồn giữa sơn khê

Mẹ xoa tóc xanh hát ru con
Tiếng hát thênh thang phả xuống hồn
Trong nỗi con nhỏ nghe lời ấm
Mắt nhắm ngủ ngon mộng thiên đường

Trong rừng cây cối ngủ theo con
Chúng nghe non nước ngả điệu buồn
Mẹ hát tình ca ru vạn vật
Nụ cười con tròn giấc cổ miền!

CỎ BIẾC
(bn Hoa Tiên)

TÂM SỰ VỚI NÀNG THƠ

Xin cho em một bài thơ tuyệt tác,
Đề cho em không mặc cảm tự ti
Cho mắt em sáng như vì tinh tú
Miệng cười tươi trong lứa tuổi xuân thì

Xin cho em văn chương được lưu loát

Lời của em dịu mát như gió thu
Đề thơ em được chấp cánh bay và
Hiện trên báo như lời ru mặt ngọc
Đề lòng em không túi buồn chua xót
Không cúi đầu cho mặc giọt lệ tuôn
Và hồn em sẽ sao xuyên bằng khung
Bài đăng rồi, thôi mình không buồn nữa.

Hồn Ngọc Diễm Thúy
(BN. Hoa Mới)

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

ỐNG NHÒM (dòm) THÔNG DỤNG

Ngồi trên bãi biển, 2 anh em Chí Thành đưa mắt ngắm cảnh trời nước bao la. Bãi bờ thật đông người qua lại. Xa xa bóng người nhấp nhô trong làn sóng bể. Ngoài khơi vài con tàu thông thả nhà khói đen trên nền trời xanh vát.

Thành đột nhiên hỏi: Tàu gì kia anh, lạ quá, cứ «tu... tu» hoài này giờ. Theo hướng tay của Thành, 2 anh em nheo mắt lại dưới sức nóng hắt lên từ bãi cát khô chịu vô cùng, rần rức ngắm nhìn chiếc tàu hình thù kỳ dị, lâu lâu lại tu lên những hồi còi xa xa.

Chí bỗng sực nhớ: Sao mình ngu quá không lấy ống dòm theo ra mà nhìn, hơi đầu mà rần bằng mắt.

Thành trả lời: Cả nhà có một ống dòm thật tốt mà anh mình đi lính lấy theo rồi thì còn đâu mà còn. Trước khi đi em tình mua một cái nhưng mắc quá.

Chí hỏi: bao nhiêu mà mắc dữ vậy?

— Ờ, thứ nhỏ 3.000đ, 4.000đ. Thứ lớn 5.000đ 6.000đ...

— Trời, mắc quá sao em không làm lấy để coi.

Thành ngạc nhiên: Ủa! làm được sao anh? Nó rắc rối lắm mà! Nào kiếng hội tụ, kiếng lúp, đồ nhám, đồ điều chỉnh... mua các thứ đó đã mắc gần bằng ống dòm rồi làm sao mình ráp.

— Đầu có, với ống dòm này, chúng ta chỉ xin mẹ 500đ mà thôi là chúng ta có một cái ống dòm rất thông dụng, không kém gì thật.

— Cách đó ra sao

— Em chưa biết cách này à.

— Từ trước tới giờ em coi Thiếu Nhi chưa thấy ai dạy làm ống dòm. Vậy anh biết thì anh nên gửi cho báo TN đi để cho các bạn đọc giả làm lấy mà chơi.

— Ờ, được rồi, sau khi về S.G anh sẽ gửi cho Thiếu Nhi cách làm. Bây giờ mình tạm chút nữa rồi lên nhà anh chỉ cho.

Ờ...

Lên nhà Thành để ý thấy anh

Chí đang vẽ một hình gì lằng nhằng quá, không giống hình ống dòm chút nào (h.1).

Thành hỏi: Anh vẽ gì coi khó hiểu quá vậy, ống dòm kỳ quá.

Chí giảng giải: Không phải! đây chỉ là nguyên tắc của ống dòm thôi.

Nguyên tắc rất giản dị lên đệ Tứ em sẽ học nhưng anh xin nói trước cho em biết.

— Nó gồm có một kiếng lúp lớn còn gọi là kiếng lão số 1. Sở dĩ nó có số 1 là tại sao em biết không.

— Không, thưa anh.

— Số 1 là chỉ tiêu cự của nó.

Thí dụ em đem kiếng này ra nắng hay rọi đèn về 1 bên (h.2 bis) bên kia sẽ có ánh sáng tỏa ra, em sẽ dịch tới gần hay xa ra cho tới khi nào ánh sáng chỉ còn là 1 điểm trên tường thì điểm đó gọi là tiêu điểm (c) và khoảng cách từ thấu kính đến điểm đó gọi là tiêu cự (b) và mặt phẳng mà tiêu điểm in lên đó (là tường h.1y màn gì đó) được gọi là

một tiêu (a). Theo 1 nguyên tắc vật lý học về kính, thì tất cả những cảnh vật ở xa đều hiện ra ở mặt tiêu và ngược chiều. Nhưng khi hiện ra rất nhỏ (h.3) ta phải dùng một kính lúp nhỏ phóng đại lên. Khi ấy vật ở xa sẽ rõ ràng hết sức. Đó là nguyên tắc của ống dòm mà anh sắp chỉ cho em và các bạn thiếu nhi đó.

— Như vậy, tổng cộng lại, chúng ta cần những gì?

— Chúng ta cần mua:

— 1 kiếng lão số 1 (mua tại các tiệm bán kính đeo mắt)

— Kiếng lúp nhỏ (kính độ 5, 6 phân).

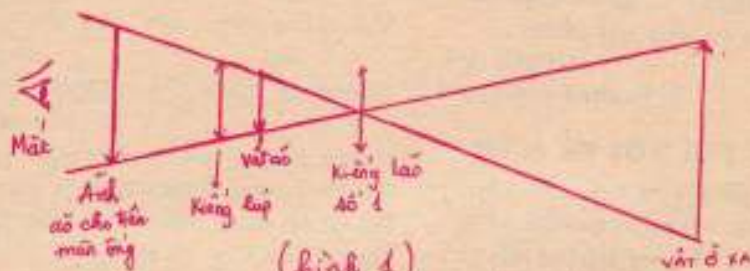
— 1 tấm giấy carton (thứ giấy khổ lớn mà chúng ta dùng làm bích báo xuân đó).

— 1 tấm giấy hoa (thứ dùng để gói đồ tặng).

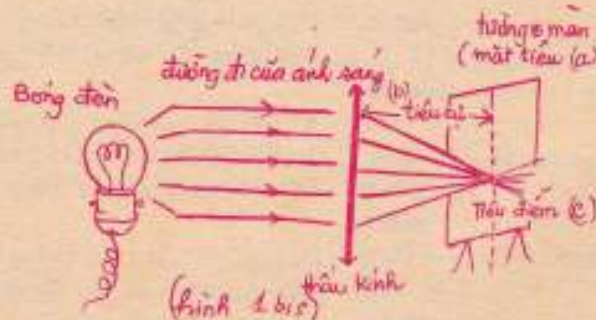
— Vậy là đủ, em vào xin tiền má rồi chúng mình đi chợ mua.

— Hay quá, em vào liền...

Sau khi đi chợ về anh em ráp lại làm.

(Hình 1)
Các phần & nguyên tắc ống nhòm

(Hình 1 bis)
Các phần của thấu kính

Chỉ dùng miếng kiếng lồi tròn đặt vào gần mép giấy (cách mép 1cm) và quấn lại 2 vòng (h.4) sau đó Chỉ nói : — Bây giờ em lấy thun buộc hồ cho khỏi bung ra. Trong khi đó em chờ lấy keo ra dán dính lại và lấy giấy hoa bao lại cho đẹp.

— Thành loay hoay cắt dán và nói : Xong rồi đây.

— Chỉ lấy thước đo chiều dài ống và nói : Chết ! Sao chỉ có 8 dm. à, mà thôi không sao, lát nữa làm ống kia dài một chút.

Sao đó, Chỉ lấy một tấm carton còn lại đo một khoảng dài 7 dm. Gỡ vòng sắt dùng để cầm kiếng lúp, anh Chỉ lấy tròn kiếng đi ra nắng và cho nắng rọi xuống đất một điểm thật nhỏ. Anh đo lấy và nói :

— Tiêu cự kiếng này mình đặt tên là AB (h.5)

Với tấm carton vừa cắt xong, anh đặt kiếng lúp vào, cách mép giấy một độ dài AB đúng như tiêu cự của kiếng lúp và gói cuốn lại (h.6)

Sau đó Thành cũng cắt quấn, bọc giấy hoa lại như ống trước.

Chỉ nói : muốn cho giống ống đom thiết, em nên cắt một miếng carton tròn hình vành khăn chu vi vừa sát với chu vi hình tròn của kiếng lúp và dán vào đầu ống mang kiếng lúp. — Đây là chỗ chúng ta nhắm đó.

Thành lanh tay làm xong và hỏi: Bây giờ làm gì nữa anh.

— Em lồng ống mang kiếng lúp vào ống mang kính lồi, (h.7) nhớ để phần nhắm ra ngoài.

Thành nhắm một mắt, đưa mắt vào và nói : Ừa, sao không thấy gì hết vậy, chỉ thấy trắng trắng đỏ đỏ không hà ! Trật rồi.

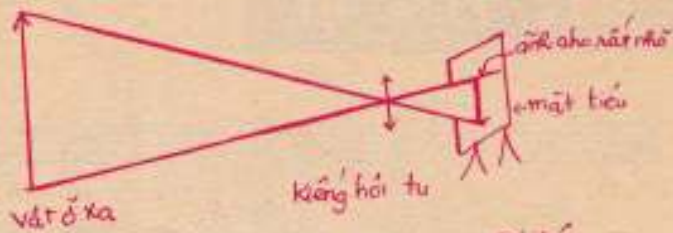
Chỉ mỉm cười : Không trật đâu, em chưa biết cách nhắm.

— Nhắm thế nào anh ?

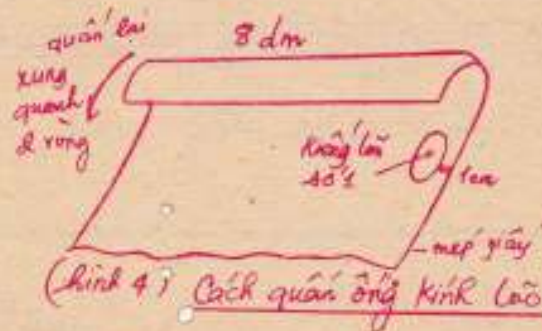
Em trước nhất phải kéo hai ống gần sát và đặt mắt vào chỗ nhắm, xong từ từ đẩy ống mang kiếng lồi vào gần hơn cho tới khi rõ ràng.

Thành đang loay hoay vận vắn (h.8) bỗng la lên : Ồ rõ quá. tàu tuần giang của Hải Quân, mang hiệu cờ VN kia. Ở sao lại ngược.

Chỉ nói : không hề gì, chúng ta làm gần đi để coi thôi. Nếu chúng ta muốn thuận, chúng ta sẽ ghép một

(hình 3) Ảnh ở xa cho hình ngược & nhỏ trên mắt tiêu

(hình 4) Cách quấn ống kính lúp

(hình 5) Lấy tiêu cự

(hình 6) Cách quấn ống kiếng lúp
Kiếng lúp phải đặt cách mép giấy đúng một đoạn AB.

Đem thuyền nhỏ đi Nhà Sĩ

HÁT LÊN ĐI

Trần Long

Ca hát lên đi đời luôn tươi sáng. Gieo nguồn
vui trong khúc ca rộn rāng. Cho bao người ngọp niềm tin tại
láng. Khắp chốn đó đây muôn lời hoa vang

hệ thống nữa nhưng tốn tiền lắm. Nhưng em thấy rõ không.

Thành cười, rõ lắm anh à, thấy cột cờ VN bay bay nữa.

Như vậy cũng tiện lợi rồi. Vừa tốn ít tiền vừa sung sướng vì chính mình đã làm cho mình, đi đâu em mang theo coi nghe!

Thành nói: Ờ, người ta đi lại đông quá, em thấy rõ tường tận từng đợt sóng nữa kia.

— Nhưng có một điều anh dặn là khi em hết coi, em lấy giấy, hay vải làm một hộp lon tròn đậy lại cho khỏi bụi.

— Vâng, nhưng ngoài việc nhìn ra xa, nó còn có gì khác nữa không.

— Có chứ. Em đây hai ống sắt vào nhau và để mắt vào màng kính lão.

Thành nói: rồi

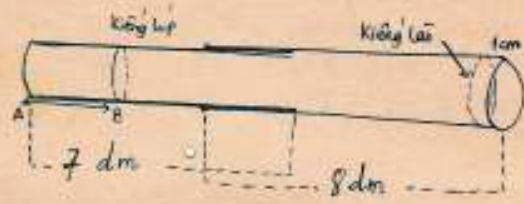
... Em nhìn ra xa xem:

— Ờ, cảnh vật thu lại nhỏ xíu giống như trong phim ảnh hay màn radar vậy.

— Và còn một công dụng nữa là...

— Là gì hả anh, nói lẹ lẹ đi...

— Em hãy kê đầu ống kiếng lúp (vấn đề mắt vào kính lão) nhìn những vật cách đầu ống một khoảng rất gần (từ 10 cm đến 5 cm) vật sẽ lớn và cũng, em nhìn thừ vào ngón chân xem:

(Hình 7) Ống 2 ống vào nhau

(2 ống 2 vừa khít để khỏi pha rời và nhấm)

(Hình 8) Cách nhấm

(Kéo 2 ống vào sát m' nhau và từ từ đẩy vào đến' khi có ảnh rõ theo hướng muốn)

— Trời lớn quá: thấy từng nếp da vậy.

Sao anh biết nhiều mà không gửi cho báo TN đi. Ống kiếng dóm chỉ tốn có 500đ mà có tới 3 công dụng thì thật là rẻ và ích lợi... gửi ngay đi.

— Ừ... thì bài đã tới tòa soạn rồi nè, không biết có được đăng không?

— Chắc được mà...

PHẠM HỮU CHÍ (Saigon)

thắc mắc của em

(tiếp theo trang 2)

1) Một nhân nguyên tử Hidrogen gặp một nguyên tử carbon C₁₂ hợp thành một chất đồng vị của Nitrogen đó là chất N₁₃.

2) Chất đồng vị N₁₃ là chất không bền đây một dương điện tử và biến thành chất đồng vị bền của Carbone. đó là C₁₃.

3) C₁₃ gặp 1 Hidrogen biến thành 1 Nitrogen N₁₄.

4) N₁₄ gặp 2 Hydro thứ ba cho 1 chất đồng vị của Oxigen là O₁₅

5) O₁₅ đây dương điện tử và cho ta nguyên tử N₁₅.

6) Sau cùng N₁₅ gặp 1 Hidrogen thứ tư sẽ phân chia thành 2 nguyên tố : 1 nguyên tố l' nhân C₁₂ và nhân kia là Hélium.

Như vậy cứ 4 nhân Hidrogen thì biến thành 1 nhân Hélium. 4 nhân Hidrogen có khối lượng là 4,03032 và 1 nhân Hélium có khối lượng là 4,00276 như vậy đã bị giảm đi một khối lượng chừng 0,02756 nghĩa là 1/140 khối lượng lúc trước khi có phản ứng. Chính khối lượng bị mất đi này đã biến thành năng lượng dưới dạng sức nóng.

Trung bình mỗi giây đồng hồ trên mặt trời có 564 tấn Hidrogen biến thành 560 tấn Hélium. Vậy 4 tấn giảm đi này đã trở thành năng lượng dưới dạng sức nóng (— Muốn đổi xem 4 tấn này cho bao nhiêu sức nóng thì em nhân 4000 Kilogam với bình phương của tốc độ ánh sáng trong 1 giây đồng (380.000km/giây) theo công thức của Einstein $E = m.c^2$.

Theo lý thuyết đã nêu ở trên thì cứ mỗi năm, mặt trời sẽ phải nhẹ đi 126 ngàn tỉ tấn. Nhưng không có nghĩa lý gì đối với sự to lớn của mặt trời. Bởi vì phải mất 15.000.000.000 năm (15 tỉ năm) mặt trời mới chỉ nhẹ mất 1 phần 1000 trọng lượng của nó.

Trước hết chú hãy xét lại hình thức cho Thiếu Nhi. Cháu thích đọc những tờ thiếu nhi có hình thức và nội dung của tờ 51. Hãy thay đổi chữ từng trang báo như số 51. Mong số 51 bắt diệt đó chú. Làm thế nào cho Thiếu Nhi hơn Spirou ở Pháp và cho thiếu nhi một chỗ đứng trường tồn ở thị trường Châu Âu và Mỹ. Đó là vẽ báo, còn vẽ sách đọc dành cho thiếu nhi, theo cháu chú nên cho xuất bản thêm sách. Chủ trương vẽ sách là những quyển sách làm đẹp Thiếu Nhi làm đẹp quê hương dân tộc mình. Chấn hạn truyện Tiếng hú trên đỉnh non Chà hóc. Đường lên núi Thiên mã, Thuở

mơ làm văn sĩ v.v... Tất cả chú xuất bản cho Thiếu Nhi. Và ký trên bìa sách một dấu hiệu riêng cho Thiếu Nhi : Tủ sách Thiếu Nhi giống như tủ sách Tuổi hoa đó chú. Và sách từ trong một đến ngoài trình bày trang nhã và bìa do anh ViVi vẽ, bán giá phải chăng (Giá tiền là 1 vấn đề vẽ sách đó chú) Giá sách có thể từ 150 — 80đ, là vừa túi tiền học sinh.

N V Đ.
(Nha Trang)

À chị ơi ! em là ủy viên sinh hoạt của ngành đào tạo thanh thiếu niên, nên em có ý kiến là lâu lâu mình nên tổ chức một cuộc cắm trại ngoài trời để cho trí óc mình cởi mở, vật chất hòa đồng như ăn cơm 1 tăng uống nước mưa chẳng hạn. Được không chị.

TTLT (Khánh Hội)

Em đưa ra một ý kiến xây dựng là tăng số trang lên 40 hoặc 50 trang để chúng em xem có thêm phần thích thú, đỡ chán nản vì số trang ít quá xem chừng lâu lắm là ba tiếng đồng hồ, hết 1 quyển mà tốn đến 50 đồng. Đối với những nhà nghèo khó thì làm sao mua nổi 1 quyển Thiếu Nhi xuất bản mỗi tuần, xin chị cho biết ý kiến.

PĐN (Gia Định)

VIẾT LÀ GÌ?

(tiếp theo trang 12)

Nhưng cũng đừng quên câu kỳ đẹo gọt để trở thành khuôn sáo.

Trong các kỳ tới, mục này sẽ đi sâu vào chi tiết hơn.

BÀI TẬP

Hình bìa số 57 kỳ này, họa sĩ Vi Vi minh họa một cô bé đi chợ về dưới cơn mưa. Sau đây là một đoạn văn tả lại cảnh đó nhưng lời văn còn lủng củng, ý còn sơ sài thiếu mạch lạc. Các em hãy sửa lại giúp (hay viết lại hoàn toàn càng tốt).

« Trời mưa to làm cô bé phải dương dù lên. Nhưng dù không đủ che làm cô vẫn ướt. Dưới cái dù là một khuôn mặt xinh xắn, dễ thương. Mắt cô ta mở to nhìn trời mưa. Tay cô bé cầm cái giỏ chứa đầy đồ ăn. Cô cũng không quên món quà cho lũ em ở nhà là tờ báo Thiếu Nhi quen thuộc ».

TRẢ LỜI Ô CHỮ

TI' XIU ĐẠI THẦN LỰC

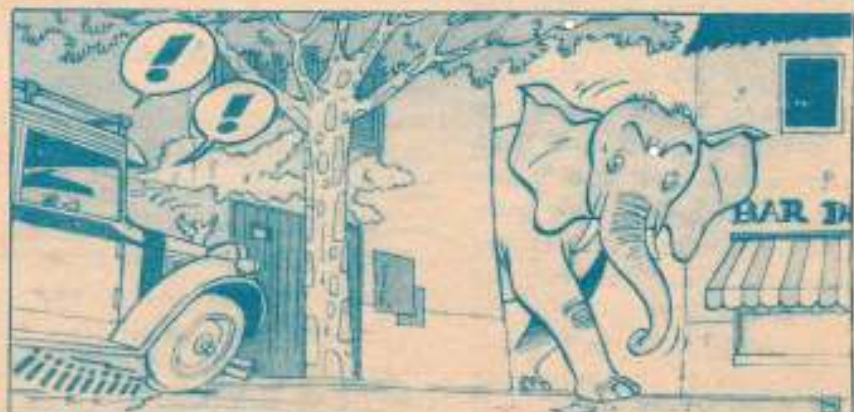
với bức văn tự kỳ khôi

TRANH của PEYO và WALTHERY

CHU QUÂN chuyên ngữ

CÁC EM HỌC CHƠI BANH TRÒN

(tiếp theo)

Bài của VAN LÝ

Tiếp ứng : xương sống của đội cầu,

Bất cứ chiến thuật nào những nhà tiếp ứng cũng là vạch nối liền của thể công và thể thủ. Trong lối chơi kim thời nhà tiếp ứng phải có một sức khỏe dẻo dai cộng với một đầu óc sáng suốt.

Chúng ta thường thấy một sự tin tưởng gần như tuyệt đối vào nhà tiếp ứng trong nhiệm vụ thủ quân (sẽ nói về thủ quân trong mục tiếp). Lúc phần sân nhà bị công hãm, tiếp ứng là những tay trợ lực hữu hiệu trong việc giải tỏa hoặc khóa kín khung thành. Một tiếp ứng tầm thường sẽ là niềm lo âu của thủ thành vì áp lực của đối phương không có cơ giải tỏa. Những tiếp ứng trung bình là hàng rào ngăn chặn tốt cho hậu vệ nhà. Tuy nhiên một tiếp ứng xuất sắc là một tiếp ứng đầy đủ sức khỏe, chịu đựng suốt trận đấu, biết ngăn đối phương xâm phạm vùng đất cấm nhà. Biết mở ngõ cho hàng tiền đạo để ghi bàn. Biết gây rối đối phương bằng cách xâm nhập

vùng cấm địa, biết tìm yếu điểm của địch, biết dời cánh đúng lúc và cũng biết ghi bàn thắng trong những cơ hội tốt.

Trong quan niệm lỗi thời người ta chỉ chú ý đến vai trò trung ứng để nhiều khi chỉ đặt tin tưởng vào trụ đồng đó thôi. Quan niệm đó làm nhẹ đi vai trò hữu ứng. Với lối chơi hiện thời người ta đòi hỏi những tay tiếp ứng siêng năng khôn ngoan và nhanh nhẹn. Do đó chiến thuật xưa VN đã lỗi thời, bây giờ trách nhiệm của các tay tiếp ứng ngang nhau. Nghĩa là phải biết lên công về thủ và không bỏ lỡ dịp tạo bàn thắng và ghi bàn thắng. Vai trò tiếp ứng là vai trò khó nhất trên sân. Một đội cầu liên lạc chúng ta thấy suốt trận đấu không dứt khúc khoảng giữa đó là đội cầu có huấn luyện và có lối chơi toàn đội khá hoàn hảo.

Tiếp ứng hay nhất hiện thời là Võ bá Hùng tự Toàn của Cảnh sát Quốc gia, Cù Hè (Tổng Tham Mưu).

Hàng tiền đạo : linh hồn của kết quả trận đấu :

TẢ HỮU BIÊN : NHỮNG MŨI TÊN XUYỀN SƯỜN ĐỊCH

Từ lưng chừng cánh trái Tư nhận được banh của Đức thoát xuống, qua khỏi lần vôi giữa sân, đem xuống, đem xuống nữa. Anh kéo qua một chiếc áo xanh rồi hai chiếc áo xanh xâm nhập vùng cấm địa dứt mạnh và...

Đó là lời nghe được trong một cuộc trực tiếp truyền thanh do bác Huyền Vũ tường thuật trận cầu trên mười năm trước đây và Tư, cầu thủ tả biên được giới mộ điệu banh tròn Á châu mệnh danh là mũi tên vàng VN với tài chạy nhanh đá lẹ thoát đi như mũi tên.

Một nhà chạy góc phải biết vừa chạy vừa đá thật nhanh kéo banh địch thủ chấp chừa như bóng ma. Biết đá phạt góc từ cuối sân như lấy thước kẻ, biết đá banh rơi lưng chừng từ cánh khác đá sang để tung lưới địch. Ngoài ra nhà chạy biên còn phải biết cả lối chơi của nhà trung phong hầu khi đường banh bắt buộc phải vào giữa tạm thay vai trung phong.

Một nhà chạy biên đá phạt góc đúng cách, nghĩa là nhều banh vào khung thành địch để trung phong đánh đầu hay có thể khéo léo đá banh xoay làm khó dễ thủ môn là đã nắm 30 phần trăm bàn ghi được đá phạt góc. Trong lối chơi kim thời nhà chạy biên phải biết đá cả hai chân cũng như tất cả các cầu thủ khác tuy nhiên hiện rất ít vì vậy chúng ta vẫn thấy hữu biên phải thuận chân mặt và tả biên thuận chân trái.

Tả biên hay nhất hiện nay là Nguyễn Văn Ngồn tức Ngồn I của Tổng Tham Mưu, Nguyễn Xuân Thu của Cảnh Sát quốc gia. Hữu biên hay nhất hiện nay là thân mã Dương Văn Thà của Tổng Tham Mưu.

TẢ, HỮU NỘI VÀ TRUNG PHONG : BA MŨI DUI

Thời trước người ta có quan niệm tả hữu nội hay hai nhà tiền nội là sĩ quan tham mưu đóng vai trò chỉ huy thể trận để xuyên phá thành địch và điều khiển sự liên lạc giữa nhà trung phong và tiếp ứng. Bây giờ thì nhiệm vụ đó thuộc về phần

tiếp ứng lãnh trọng trách. Thêm vào đó hai nhà tiên nội thuở trước được lựa chọn là những tay lừa đảo dân đất quả bóng và kiến tạo các cường binh để trung phong tung lưới địch. Nói vậy không có nghĩa là hai nhà tiên nội không là những tay làm bàn giỏi. Hai nhà tiên nội thuở xưa là hai tay tiếp ứng khi phân đất nhà bị đe dọa. Họ còn là những tay khuấy động làm rối hàng ngũ địch. Tiên nội xuất sắc không những biết dân đất banh mà còn biết cướp bóng địch.

Tuy nhiên với chiến pháp hiện đại, tiên nội được đồng hóa với trung phong có thể nói tất cả các cầu thủ ở hàng tiền đạo đều là trung phong, kể luôn luôn cả hữu biên nếu cần họ cũng là trung phong. Vậy vai trò trung phong được xem như là viên tướng tiền phong phá thành địch. Đối tượng duy nhất của trung phong là khung gỗ vì vậy khi nhập cuộc, thủ thành là người mà trung phong triệt để tìm hiểu sơ hở để ghi bàn. Một trung phong thành bàn tay đẹp thường làm tăng ý chí tranh đua và nhụt nhuệ khí của đối phương. Trái lại một trung phong vụng về thường làm nản lòng đồng đội. Một trung phong khá phải biết cân lướt dù kém sức vóc, biết sử dụng hai chân, biết đánh đầu chính xác một đôi mắt tinh và một đầu óc tinh thông để dụ địch.

Thành thứ hiện các cầu thủ hàng tiền đạo đều phải thuần lỏi chơi của nhà trung phong. Do đó VN có những nhà trung phong làm vua phá lưới quốc tế như Trần tiết Anh (Không Quân) Quang đức Vinh (Không quân) Cù Sinh (Tổng Tham Mưu) Lê văn Tư (Hải quân).

ĐÍNH CHÁNH

Trong bài Em học Chơi Bóng Tròn ở số trước tác giả viết vòng bán kính để đá phạt góc là 1 m nhưng ấn công xếp làm là 0 m 5. Vậy tòa soạn đính chính lại, và xin cáo lỗi cùng tác giả Vạn Lý cũng như toàn thể các em.

Luân Hay

Trường : BỒ ĐỀ

Lớp : Đệ Ngũ P 1.1

Tên : Lê Minh Châu

Lời phê : Khá   Điểm : 16

ĐỀ : Thuật lợi tâm sự của 1 đứa bé mồ côi, trong ngày Tết Trung Thu.

Nò, ai vậy ? ? một đứa bé mồ côi mà ngày nào cũng đứng trước ngã tư đường, trước nhà tôi.

Không ai biết được ngữn gốc của Nó ở đâu, chỉ thấy Nó thường ở đó sau cái biển cổ xảy ra trong dịp tết Mậu Thân vừa qua.

Hàng chục câu hỏi đặt vào đầu mọi người khi gặp Nó đang ăn xin, có người tự đặt nghi vấn : « không lẽ cha mẹ Nó chết trong cái biển cổ Mậu Thân vừa qua » có người lại nghi : « cha mẹ Nó bỏ nó để nó bơ vơ ... »

Giờ thu sang, tội nghiệp Nó vẫn sống vất vả khổ cực, với hai bộ quần áo giản dị : quần cụt, áo tay ngắn. Nó vẫn xin ăn, có hôm thức ăn không đủ lót dạ. Nó về ngủ sớm để đánh tan cái bao tử đang cấu xé trong lòng Nó.

Thấm thoát ngày đi .. ngày lại .. giờ đây gần đến tết Trung Thu. Nó cũng vẫn tiếp tục với cuộc sống của Nó.

Ngày ấy đã đến, nhà nhà đều có lồng đèn, Trung Thu đến thì các em thiếu nhi vui lắm, thích lắm. Ban ngày thì các tiệm tạp hóa đổ lôm với những chiếc đèn lồng lầy lằng mướt ...

... Đêm đến các em thiếu nhi tay cầm lồng đèn tay bánh với một bộ đồ mới sạch sẽ tươm tất tụ họp lại và đi khắp phố phường...

Ngày tháng trôi đưa... và đi mãi ... xuân qua, hạ tới lạnh, ấm ; nóng, nực ; giông, gió... Nó cũng không sờn lòng vẫn tiếp tục với nếp sống cũ, nghĩa là : vẫn xin ăn, đêm đến thì ngủ nhờ trước hàng ha của một người giàu có đầy lòng nhân từ.

Nhìn thấy đám trẻ tay bánh, tay đèn đi ngang qua mặt Nó làm cho Nó càng tủi hơn vì chúng có cha, có mẹ nuôi nấng, tung tui, chu chuộng, lo cho đầy đủ tất cả ; còn Nó, song thân đã qua đời từ lâu, bỏ nó bơ vơ không nơi nương tựa ; nghĩ bao nhiêu, Nó càng tủi bấy nhiêu. Cuộc đời của Nó sao buồn tẻ vậy !? nhiều khi nó gục đầu vào tay ngồi bên vệ đường mà khóc nức nở, như buồn thảm, như đau thương như than cho cuộc đời nó sớm lẻ loi cô cút, nhiều khi nhìn những đứa trẻ tay đèn, tay bánh có cha mẹ diu dắt, âm bổng mà Nó rung rung nước mắt, và bật thành tiếng khóc...

... Như chợt nhớ đến, Nó vội móc trong túi áo ra một mẩu bánh mì đưa lên miệng ăn một cách ngon lành. Đang ăn mà Nó cũng tự nghĩ : « Minh cũng đang ăn một cái bánh Trung Thu, nhưng cái bánh đó không ngọt, không thơm, không gì cả, mà nó bằng bột được nướng trong lò ra » nghĩ vậy Nó bật cười...

Sau khi lót dạ khúc bánh mì, Nó không muốn nhìn đời nữa, vì nó nghĩ : đời bất công lắm ! lãnh đạm lắm ! vội nhắm mắt lại và tìm giấc ngủ, giấc ngủ sẽ đưa Nó vào những giờ thơ mộng mà Nó tưởng Nó mơ.

Đã khuya lắm rồi ! Ngoài đường xe cộ thưa dần... Trên đường phố cũng vắng bóng người đi. Nhắm mắt rồi mà Nó còn nghĩ « Thu năm nay đã làm cho nó hết nước mắt, và mang lại cho Nó những túi hờn chòng chát. Và mong sao ! thu sau đừng đến với Nó nữa để cho Nó được sống trong coi đời tẻ bạc, bất công, lãnh đạm mà Nó nghĩ. Đừng làm cho chán đời thêm nữa !

Nghĩ tới đây, giấc ngủ đã làm cho Nó đánh tan cái mặc cảm bề ngoài đối với ngày Trung Thu, và đưa Nó vào giấc mộng thần tiên mà Nó tưởng Nó mơ...

QUA ỜNG KÍNH BẮC SAU RÂU

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

Nằm mơ thấy kem ngon quá

Thế là nó phá giấc mơ của mình

Phải phang cho nó một guốc vào đầu

Đang đời chưa!

Bây giờ thì yên chí mà mơ.

SỬU TÂM

LOÀI CHIM

của VỊT MỒ

— CHIM LỚN NHẤT HOÀN CẦU: Trong tổng số 8.600 loại chim còn sống, giống chim lớn nhất là Đà Điểu Phi Châu. Con đực không biết bay, cân nặng 135 ký và cao 1m40. Đà Điểu chạy với tốc độ 48cs/g. Ở Nam Phi Châu có một giống chim bay, tên là Paaurv cân nặng 18ký25.

— CHIM CÁNH RỘNG NHẤT: Con Hải Âu ở bờ Phương Nam có cánh rộng 3m45, có con rộng hơn 3m70. Trong các loài chim lục địa, có con chim Ưng ở Nam Mỹ cánh rộng hơn 3m40.

— CHIM NHỎ NHẤT HOÀN CẦU: Đo được 65mm, tên là Chim Ruồi Ong (Oiseau Mouche Abeille) lông màu xám xanh, cổ màu đỏ, con đực cân nặng chưa được 2grams.

— CHIM HIẾM NHẤT HOÀN CẦU: Đó là giống chim Gô Mồ (Pic) mỏ ng. ở Bắc Mỹ. Người ta đã thấy nó lần chót hồi tháng 4 năm 1956 ở Floride và người ta đã tin rằng giống chim này bị tiêu diệt rồi. Tháng 1 năm 1950, người ta phát giác một loài Hải Âu (làm tổ về mùa Đông) ở ngoài khơi đảo Bermudes (Đại Tây Dương), người ta nghĩ là giống chim này đã biến mất từ hơn 300 năm nay.

— CHIM SỐNG LÂU NHẤT: Người ta chỉ biết chắc chắn có 2 loài chim sống được 100 tuổi là Quạ và Ác Mồ (Keo, Vẹt). Loài Cá Chim (Én bẻ) sống 24 năm. Năm 1874 người ta báo tin một con Hải Âu màu tro, già 44 tuổi.

— CHIM BAY NHANH NHẤT: Năm 1947 ở miền Assam (Ấn Độ) có một loài Én (Martinet), đuôi nhọn

đã vượt 3.220 cây số với vận tốc 353 cs/giờ, tuy nhiên, do những khó khăn thực tế của cuộc thí nghiệm thế nào cũng có ước lượng sai phần nào. Dù vậy loài chim ấy có thể bay nhanh nhất và nhiệt độ trong mình của nó là 44độ7. Tốc độ tối đa của chim đã được phối kiểm không quá 150,55 cs/giờ, đó là tốc độ của một con Bồ Câu, trên một quãng đường 128cs, ở Bắc Á Nhĩ Lan năm 1914.

— CHIM CHẠY NHANH NHẤT Những thí nghiệm thực hiện vào năm 1945 ở Canada (Gia Nã Đại) chỉ rõ con Vịt dài đuôi chạy nhanh nhất với tốc độ tối đa 115cs/giờ. Đồng hồ tốc độ của phi cơ đã ghi tốc độ của một con Ngỗng là 140 cs/giờ.

— CUỘC DI TRÚ XA NHẤT: Trong tất cả các loài chim, con Én Bắc Cực di trú xa nhất. Trung mùa đông Bắc Cực người ta thấy nó ở bờ bờ Nam Cực sau khi vượt một đường bay dài 17.700 cây số.

— BAY LÂU NHẤT: Con Hải Âu (Albatros) bay trở về lâu nhất, nó đã vượt 6.630 cây số từ Phi Luật Tân đến đảo Midway trong Thái Bình Dương. Một con chim khác được thả ở Hoa Thịnh Đốn năm 1960 đã bay trung bình 50cs mỗi ngày suốt trong 10 ngày liền mà lại bay ngược gió.

— CHIM BAY CAO NHẤT: Ngày 17-9-1919 một cuộc thí nghiệm 17 con ngỗng rừng bay cao khoảng 17.600 thước, được chụp hình trước mặt trời ở Dehra Dun (Ấn Độ) nhưng các chuyên viên giám định còn tỏ vẻ nghi ngờ. Kỷ lục bay cao có thể tiếp nhận được thuộc về một con Quạ nhỏ (Choucas) với 7.900 thước, năm 1953 gần núi Everest (Hi Mã Lạp Sơn).

— NHỮNG TRỨNG LỚN NHẤT: Trong các loại chim còn sống, trứng con Đà Điểu to nhất, có trái dài 18 phân, đường kính 15 phân, luộc gần 40 phút mới chín.

— NHỮNG TRỨNG NHỎ NHẤT: Con chim Sâu ở đảo Jamaique (bờ Antilles) đẻ trứng nhỏ nhất giống như 1 hạt trai lớn dài 13 ly

— LÔNG DÀI NHẤT: Giống Gà Sóng Nhật Bản dài đuôi ở Kotchi có con đuôi dài tới 7th3. (Xem hình ở bìa lưng báo Thiểu Nhi số 29).

— CHIM HAY NÓI NHẤT: Con Chim biết nói nhiều tiếng nhất Hoàn Cầu là con Vẹt cái mỏ vàng xám tên Sandi Pauls của bà Irène Pauls ở Staines (nước Anh), nó sống từ 1952 đến 1959, thuộc từ đầu đến cuối 12 bài hát trẻ con và có một ngữ vựng hơn 300 tiếng.

VỊT MỒ SƯU TÂM

THẮNG XE AN TOÀN

Một nhà sáng chế Tiệp Khắc đã sáng chế ra một loại thắng xe an toàn. Thắng có một bộ phận gắn trên mắt kính của người lái xe. Bộ phận này đặt tiếp xúc với các bấp thịt ở trên mí mắt. Khi sấp có tai nạn xảy ra, mắt người lái xe thoáng nhìn thấy làm kích động bấp thịt ở trên

mí, khiến bộ phận đặt ở đó sẽ tạo một mệnh lệnh truyền xuống một cái máy nhỏ. Máy này sinh ra một nam châm điện điều khiển cần thắng tự động xiết lại. Phản ứng cấp thời đó thu ngắn được thời gian đạp thắng 4 lần.

LÀ TÔI

Một người Mỹ sang một làng nhỏ ở Phi Châu có thật nhiều cây cối. Ông ta đi dạo một vòng thì đang đi ông bắt gặp một người té từ trên cây cao xuống đất, nằm bất tỉnh, máu me đầy cả người.

Người Mỹ liền đỡ ông ta lên một chỗ sạch sẽ rồi mở bớt quần áo cho ông kia dễ thở, vừa lúc đó có nhiều người đến gần đứng xem, người Mỹ liền hỏi:

— Ở đây ai có biết bác sĩ ở đâu chỉ dùm tôi, để tôi đưa ông này đi cứu cấp?

Đám người không ai nhúc nhích. Người Mỹ tức giận hét lên:

— Các người điếc cả sao mà cứ làm thính, các người không thấy người ta sắp chết đó sao?

Nạn nhân lúc đó vừa tỉnh giấc thều thào nói:

— Bác sĩ là tôi đây nè!!!

TÀU MÃ

Trong một rạp hát nọ. Khán giả chờ đợi rất lâu song không thấy hát.

Một người nói:

— Gánh hát này trình diễn thật khéo. Hợp lý hợp tình.

Một người khác xen vào:

— Úa! Họ hát gì đâu? Sợ họ cướp vé mà chạy.

— Ấy vậy mới đúng với cái tuồng Tàu Mã, như họ quảng cáo. Hay ghê!

CHIỀU-NGỰ-LINH

CHỦ ĐỘNG, THỤ ĐỘNG

Trong giờ văn phạm thầy giảng về các thể chủ động, thụ động... Thấy Ti đang mơ màng giấc điệp, thầy gọi:

— Ti, trò hãy đổi câu ở thể chủ động sau đây ra thể thụ động. «Tôi đánh Nó».

Ti giật mình đứng dậy, ấp úng đáp:

— Thưa thầy... là... là «Nó đánh tôi» 9!

Thầy: — Trời!!!???

NGUYỄN ĐÌNH TÂN

DẶNG TRÍ

Nhà bác học Léopold cũng bị dẶng trí như đa số các đồng nghiệp của ông.

Một hôm ông té xuống sông và kêu cứu. Một người đi đường vết ông lên bờ. Lúc đó ông mới sực nhớ ra và bảo với ân nhân:

— Ý chết! Tôi quên là tôi có biết bơi.

«THỦY ĐẢ PHỤ»

Một hôm Ti đi thăm Tèo, vào nhà thấy Tèo đang cầm một ly nước. Tánh tò mò của Ti nổi lên, Ti liền hỏi:

Ti: — Úa! ly nước gì vậy?

Tèo: (thần nhiên) — Đây là ly «thủy đả phụ»

Ti: — «Thủy đả phụ! Thủy đả phụ là gì?

Tèo: Ồ! (giọng kể cá) nghe đây: Thủy là nước, đả là đánh, phụ là

cha. Vậy «thủy đả phụ» là nước đánh cha, mà nước đánh cha là nước đá chanh đó mà!

Ti: ???!

LÊ QUỐC HÙNG
Saigon

ĐỌC ĐƯỜNG

Tại một Y viện công, các cô y tá chạy tất tả vì có tin hai người bị thương nặng sắp đến nơi. Các cô sắp đặt vật dụng cứu thương đầy đủ xong ra cửa chờ, chợt một cô kêu lên khi thấy chiếc xe dừng ở cửa:

— Có sự lầm lẫn chăng, sao người ta chỉ cho chúng tôi biết có hai người mà bây giờ những bốn là thế nào?

Người lái xe bình tĩnh nói:

— Họ nói đúng đó, nhưng vì hai người kia là nạn nhân đọc đường của tôi đó!!!

CHỮ BÁC SĨ

Một thiếu nữ ngồi đợi trong phòng xem bệnh, chờ đến lượt mình vào gặp bác sĩ. Sau cùng đến lượt nàng vào. Bác sĩ hỏi:

— Có bệnh gì?

— Xin bác sĩ xem hộ cho cái thư của vị hôn phu tôi gửi về. Tôi không thể nào đọc được chữ của anh nời. Anh làm bác sĩ.

HƯƠNG CỐC (Phổ Nhuận)

LAPLACE

THƯƠNG MƠ

làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ

NHẬT TIẾN

Viết riêng cho các em Thiếu Nhi yêu thích sáng tác văn chương.

(tiếp theo)

(Ngày trước mọi nhà thường hay đun bếp bằng củi nên tại tôi thường bị đòn bằng thanh củi). Rồi chủ nhật tuần ấy, ngu đại thay, tôi vẫn vác mặt lại tòa soạn làm báo. Khi vào đến cửa nhà Hòa tôi mới hay là nó lại đang bị bố nặng. Thì ra hán đã mang đồ nghề làm báo ra tỏ, vẽ trong khi chờ tôi tới. Bà cụ của Hòa tuần lễ trước vẫn đề yên cho tại tôi lúi húi với nhau. Nhưng lần này bà đã khăm phá ra cái nguyên nhân khiến Hòa sụt hạng. Thế là chẳng báo với bố gì hết, hao nhiều hồ sơ của chúng tôi bị bà xáo tung lên, xé xoàn xoạt. Vừa lúc đó thì tôi đã thò mặt vào. Lập tức tôi bị tiếng quát tháo ào ra, làm tôi khựng lại:

— Cậu về đi! Tôi cấm cửa cậu! Cậu làm hư thằng Hòa! Báo với bố cái gì... Muốn đi ăn mày cả lũ há...

Hòa cay cú lắm, nhưng sợ mẹ nên mặt cứ cúi gầm xuống không dám ngàng lên. Còn tôi thì hét mở được mồm, cứ đứng như chôn chân một chỗ để chịu trận. Rồi thừa lúc bà mẹ Hòa cúi xuống gặm giường kiểm cái ống nhò, thế là tôi cơ giở cút thẳng không một lời chào. Hôm ấy tôi vừa xấu hổ, vừa buồn vô hạn. Cả một buổi sáng chủ nhật tôi đã đi lang thang hết phố này tới phố khác, rồi

cuối cùng tôi vào ngồi một mình trên ghế đá ở trong sân tòa án. Quanh tôi vắng ngắt không một bóng người. Tòa nhà to lớn trước mặt đóng cửa im im. Những hàng cây trơ trụi lá in hình dáng khẳng khiu trên nền trời đầy mây xám. Gió trong vườn lạnh ngắt thổi rì rào mang theo cái hơi băng giá của mùa đông đang chớm về.

Hà Nội đối với tôi bao giờ cũng đẹp nhất vào lúc tàn thu. Bầu trời mầu chì như thấp xuống. Cảnh cây phượng vươn lên cao hơn vì lá đã rụng nhiều. Khung cảnh bốn bề không sáng quá dưới ánh nắng thoi thóp của mùa thu sắp hết. Mọi vật chung quanh, từ những chiếc ghế đá trong công viên im vắng, đến những cánh lá úa vàng lượn xào xạc trên thảm cỏ, và những hàng cây cao đã sẫm màu thêm ra, một mầu nâu đậm những vết mốc lốm đốm bạc, tất cả đều như đang xao động nhẹ nhàng để se mình lại đón lấy cái lạnh gây gây nhẹ nhàng của mùa đông đang lên tới.

Trong khung cảnh ấy, giữa nỗi buồn đê nặng trong tâm tư, tôi càng cảm thấy mình tách lìa thực tế để thả hồn theo tiếng gọi thơ mộng của văn chương. Tôi đã nghĩ rất nhiều về câu chuyện đã xảy ra. Tôi coi thường cái «nhân tình thế thái». Bà mẹ của Hòa, thì đã đành đi rồi. Một bà cụ nửa quê, nửa tỉnh làm sao biết giá trị của văn chương. Nhưng thái độ củi găm mặt của Hòa không dám ngàng lên, làm tôi coi thường hán quá. Ừ, ít ra hán cũng phải nhìn tôi. Cũng phải chia xẻ với tôi cái sự nhục nhã mà tôi bị cụ hán giáng xuống. Hoặc ít lắm thì cũng phải là một ánh mắt nhìn tôi với một vẻ như ngụ ý: «Cụ tớ nói gì thì nói, đảng ấy đừng để bụng nhé.» — Thế thì mới được chứ. Đảng này hán sợ quá. Mặt hán cảm xuống bỏ mặc cho tôi chịu trận. Những câu «Cậu về đi! Tôi cấm cửa cậu! Báo với bố cái gì! Muốn đi ăn mày cả lũ à?» ôi chao, đối với tôi còn nặng hơn cả những thanh củi mà bà cụ phang lia lia vào mông của Hòa. Càng nghĩ tôi càng giận đời. Tôi tự thế trong lòng là

phải trả lời những tiếng nhể móc ấy bằng công việc. Tôi sẽ viết những truyện thật lầy lừng. Tôi sẽ in ra tác phẩm của tôi. Rồi một ngày huy hoàng nào đó sự việc ấy xảy ra, tôi sẽ trình trọng đến thăm bà, tặng bà một cuốn với lời đề tặng kèm triệu son đỏ chói: «*Kính tặng cụ viên gạch đầu tiên trên đường sự nghiệp của cháu*». Ôi chà! Hách biết bao! Chỉ cần nghĩ như thế là lòng tôi lại tràn ngập cảm hứng. Tôi muốn được viết ngay lúc đó. Và giả thử nếu có sẵn giấy mực, tôi sẽ ngồi đây cả ngày để khởi thảo «viên gạch đầu tiên» của mình.

Hôm ấy tôi vẽ thật trễ. Cả nhà đã ăn xong bữa cơm trưa. Tôi gặp ngay ông thân sinh của tôi đứng xia rặng ở đầu hè. Ông nhìn tôi bằng cái nhìn soi mói từ đầu đến chân. Cặp mắt của ông nghiêm trang đến như có vẻ dữ dội. Rồi ông hất hàm hỏi tôi:

— Đi đâu về?

Tôi cố lấy vẻ thản nhiên:

— Thưa, con ở nhà bạn về.

Lập tức ông cụ đổi giọng quát tháo:

— Bạn với bè gì mà đi lang thang bỏ cả giờ cơm. Muốn trở thành du thủ du thực há

Tôi vội vàng nói dối lia:

— Không ạ! Con lại đảng thẳng Hòa hỏi bài toán, rồi nhà nó có giỗ nó giữ con lại ăn cơm luôn.

Ông cụ lại nhìn tôi từ đầu đến chân một lần nữa. Rồi như nghe có vẻ xuôi tai về cái lý do tôi vừa nêu ra, ông liền quay vào sau khi nói sống thêm một câu:

— Rờ cái thân hồn đấy, không thì chết đòn.

Tôi thò ra một hơi khoan khoái. Chưa kịp hết mừng thì bà chị của tôi đã reo lên:

— A! Cậu Tiến ăn cơm khách rồi há.

Tôi nhìn theo thấy ông cụ vẫn chưa bước về nhà, đành nói to:

— Em ăn rồi! Nhà thằng Hòa có giỗ!

(còn nữa)

HỘP THƯ

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Em Lê Thị Hòa, Biên Hòa : Chị thật không dễ là em lại quá buồn về sự chị chậm trả lời thư như vậy. Thôi đừng giận nhé, tại các em qui mến mà gửi về cho chị nhiều thư nên mới xảy ra cảnh phải chờ đợi đó mà em.

Em Bù Bù, Chợ Lớn : Em có nhiều thiện chí và biết cách tự sửa mình rất hay. Em ngoan lắm. Lúc rảnh nên tập chép chậm chậm từ từ cho chữ đẹp em nhé.

Em Hoàng Lan, Saigon : Đừng giận rằng em và Thiếu Nhi biết nhau quá trễ. Không bao giờ trễ cả em ạ. 46 số em thiếu thì còn báo đóng bộ đó. Và tương lai tình thân chúng ta sẽ càng bền chặt, vì Thiếu Nhi và em cùng chung lý tưởng cơ mà, em nhỉ.

Em Vũ Xuân và bé Nam, Ba Xuyên : Nếu không phải bài Dự Thi Sáng Tác, em đề bút hiệu đủ rồi. Em có thể viết dài 5, 6 hoặc 7 trang đều được. Miễn hay là sẽ đăng em ạ.

Em Trần thiện Phước, Cần Thơ : Đã có địa chỉ chắc chưa, cho chị biết để chị gửi các số 3, 4, 8, 10, 13 em nhé.

Em Nguyễn trung Hiền, Đà Nẵng : Chị rất hân hạnh nhận làm chị tình thân của em. Tuổi 16 thường hay có những phút ngồi suy nghĩ một mình. rất tốt, điều đó chứng tỏ em có một đời sống nội tâm mãnh liệt, vậy em hãy chọn sách hay mà đọc để bồi dưỡng tinh thần, cho sự suy nghĩ thêm sâu sắc em nhé.

Em Ngọc Hà, Long Xuyên : Cho chị kính lời cảm ơn ba má nhé. Ba má lưu ý đến sách báo cho em, lựa sách báo hay cho em đọc, hèn chỉ em ngày thơ dễ thương ghé đi. Chị không được như em tá đâu, nhưng chị rất cảm ơn cảm tình nồng nhiệt mà em dành cho chị đã khiến em tưởng tượng ra 1 chị ĐPK lý tưởng như vậy em ạ.

Em L.T.T.B, Saigon : Chị rất tiếc đã không chiều ý em mà trả lời thư riêng được. Em thông cảm với sự bận rộn của tòa soạn em nhé. Chắc bữa nay ba đã tặng em hai bộ báo Thiếu Nhi làm

quà sinh nhật rồi hả em. Ba cũng em nhất rồi đấy cưng à.

Em Vi Minh, Saigon : Ui da! Cậu em của chị sao mà hồn nhiên chi lạ. Đọc thư em chị cười mấy lần. Không có bài đáng buồn em nhé, vì đã có Đỗ Tú Khuyên đóng góp dùm rồi mà em.

Em Xung Nhàng, Ninh Hòa : Bạn em nói đúng. Phải ký và ghi rõ tên cạnh chữ ký nơi cuối thư em ạ. Nhưng dù thư thiếu chữ ký, chủ NT không lưu ý điều đó đâu. Chú quý mến em lắm.

Em Nhật Nguyệt, Saigon : Tới nhà bạn em phải chào thân nhân của bạn theo thứ tự từ cao xuống thấp. Và chỉ cần chào những người em gặp thôi. Còn nếu ba má bạn ở trong bếp thì em khỏi phải vỗ chào vì em là khách, không được vào quá phòng khách nếu không có lời mời. Về lý lịch chị, em nói rất đúng. Nhưng nếu chị không muốn khai thì em cũng chiều chị vậy nhé.

Em Rong Xanh, Saigon : Em là dân kẹp tóc. Chị đoán vậy vì em ghi chi tiết là trước có hỏi chị về vụ mấy bạn giận nhau. Bạn hay giận dỗi thì đúng là dân kẹp tóc rồi. Đừng phản đối chị nhé. Giận dỗi cũng là một điểm để thương của phe mình đó. Nhưng ít thôi, đừng không em gái.

Em Đỗ Phương Hồng, Saigon : Đang in «Đường lên núi Thiên Mã» - Khi nào in xong, chị sẽ loan báo nhé.

Em Hạ Long, Ban mề Thuật : Em có lòng muốn làm việc từ thiện như vậy rất tốt. Nhưng sự quyền tiện có nhiều thủ tục phiền phức chứ không giản dị đâu. Vậy em coi có việc thiện nào tiện cho em thì em làm, thì dự như em tự đóng đi xin quần áo cũ của người quen rồi đem đến một trại tiếp cư, ở đó chắc sẽ có nhân viên nhận để phân phát cho những người quá thiếu thốn em ạ.

Em Xuân Tùng, Gia Định : Ước mong của tòa soạn khi dự định xuất bản T.N là chỉ đem lại bổ ích và thích thú cho các em mà thôi, vì tưởng rằng nhiều người lớn không lưu ý tới báo chí của thiếu nhi. Không ngờ kết quả lại vượt qua dự tính, báo Thiếu Nhi được cả gia đình em chờ đợi nồng nhiệt, tòa soạn thật cảm động thấy quanh mình còn biết bao tâm hồn trong sáng cùng chung lý tưởng em ạ.

Em Dương hồng Tâm, Cần Thơ : Không ngủ được trước 11 giờ đêm, một phần vì hầu không khi chưa hoàn toàn yên tĩnh, cũng có thể vì em hay suy nghĩ vẩn vơ. Em nên đếm từ 1 trở lên và cố sao cho óc không nghĩ gì. Tâm rữa sạch sẽ cũng dễ ngủ. Nếu mỗi ngày em ngủ được 7 hoặc 8 giờ thì đủ rồi, không phải là bệnh gì em ạ.

Em Đặng Sử Nghĩa, Ba Xuyên : Em có biệt tài ngoại giao đấy. Chị mà ở Ba Xuyên, nghe em thuyết phục, cũng

đến phải đọc Thiếu Nhi mới xong, em nhỉ. Chữ em là đẹp rồi mà. Chị gửi bích chương rồi, dân đẹp đẹp em nhé. Bài về tháp Eiffel đã in, tương đối đầy đủ, nên không quay về đề tài đó nữa nghe em.

Em Dương văn Mậu, Tam Kỳ : Em đã 15 tuổi mà thấp và nhẹ như vậy, e rằng cơ thể em có gì trục trặc. Em nên đến bác sĩ để hỏi ý kiến, mặc dù em không đau yếu. Chị rất tiếc rằng không gặp được gì cho em.

Em Tuyết Minh, Hiếu Thiện : Không thể in thẻ lệ gia nhập GBTN vì đã in 2 lần rồi, phải tìm chỗ để in bài khác, em vui lòng mượn bạn mà chép nhé. Yêu em bé như em là tốt lắm. Nhưng em phải biết hòa với thời gian. Càng lớn, mắt em bé sẽ không còn đẹp trong sáng như thơ ấu, vì khi đó mắt bé đã nhìn thấy sự xấu tốt của cuộc đời, và mắt bé sẽ vẫn mây. Nhưng đó là luật thượng đế. Đừng đòi nín thời gian. Mỗi tuổi sẽ có cái duyên của tuổi đó. Tuyệt đối đừng nhò gi vào mắt em bé mà nguy hiểm. Đừng bôi kem đánh răng vào răng bé vì bé nhỏ quá sẽ nuốt phải thuốc có hại em ạ.

Em Thanh Bạch, Cam Ranh : Thiện chí muốn viết bài để đóng góp vào nền văn học của các em thật đáng quý. Nhưng chị đã nhắc các em nhiều lần là trên thế giới có cả tỷ người, mà văn nghệ sĩ thì chỉ có một số tương đối ít thôi. Vậy không biết viết văn làm thơ là sự thường không có gì đáng buồn, em đừng thất vọng nhé. Bài phải chọn lựa, hay mới đăng, vẽ bằng bút mực đen em à.

Em HBT, Kiên Giang : Chị rất cảm động thấy em lưu ý tới sức khỏe của chị trước tiên. Điều đó quý lắm vì thường là mỗi người chỉ nghĩ tới chính họ. Các nhà văn em hỏi sẽ có tiêu sử trên Thiếu Nhi các số tới. Sao em viết toàn chữ in vậy, có mất thì giờ không hả em ?

Em Anh Đào, Saigon : Tòa soạn Thiếu Nhi ở gần công xe lửa số 6, đường Trương minh Kỳ em ạ. Chị sẽ kiểm nhà đóng sách để đóng bộ dùm em, em nhé.

Em Thanh Trang, Chợ Lớn : Chị đã chuyển các câu hỏi của em qua chú Bách Khoa, em chờ nhé. Em giới thiệu Thiếu Nhi giải ghê rồi đó em.

Em Đan Huyền, Tam Kỳ : Chị ơi thật to rồi, nhứt tai chưa em. Về cách mua sách, chị đã chỉ dẫn kỹ nơi hộp thư số 30, em coi lại nhé. Chị tin em lắm chứ, em xạo với chị là chị, phải không ? Vậy cho chị gửi lời hàm ơn bạn đọc giả mới nhé.

Em Vương Bình, Nha Trang : Muốn mua bộ máy thì em coi giá tiền rồi mua bưu phiếu gửi về, tòa soạn sẽ gửi tới em. (Lưu nhất là em phải ghi tên thật và địa chỉ rõ ràng thì mới lãnh bưu phiếu bảo đảm được em).

Em Công Dân Thiếu Nhi : Không ăn kẹo ngọt mà răng vẫn sâu, lại bị ngay răng cửa thì tại em không chăm đánh răng rồi. Bây giờ chỉ còn cách rửa giữ vệ sinh tốt đ. nghĩa là sáng dậy và sau mỗi bữa, em đánh răng kỹ. Ngoài bữa không ăn vật gì cả. Như thế dù không đũa được mấy chú sâu răng xê ra, nhưng em đã cố lập được các chú vào vòng kềm gai, các chú hết dám hó hé thêm rồi đó.

Em Nguyễn đình Nhuận, Huế : Nhận được báo rồi chứ em. Nếu chưa nhận được thì gửi địa chỉ, chị gửi lại cho em khỏi chờ nhé.

Em Lê thế Minh, Kontum : Chị đã khiến vui với bưu điện S.G. Đang chờ kết quả em ạ.

Em Cảnh tân Năm, Bù Lĩng : Đọc thư em, chỉ cười cười. Tranh chấp là phát khỏe mà mới đem có 5 bộ báo đã : «chúng quá nặng phải vác mới đưa được chúng về tới nhà... Cho chị kính lời cảm ơn cha anh hương đã dành thì giờ để lưu ý tới phần tinh thần của tuổi trẻ. Mong rằng em còn bị bắt tội đi vắng» báo bỏ lu bù, cho xứng đáng với tiếng phát khỏe em nhé.

Em Nguyễn Hiền, Huế : Bác chủ nhiệm, chú Nhật Tiến gửi lời cảm ơn em. Em đọc nhiều báo ghê, em nhí. Nếu tất cả độc giả đều biết phân biệt hay, dở, lợi, hại như em thì các báo nhằm nhĩ phải tự động đóng cửa hết em ạ.

Em Bích Vân, Đà Nẵng : Chị rất mừng thấy em vui đến thế. Tòa soạn đã nhận được tiền của em hoàn lại rồi em à.

Em Nguyễn vũ Thới Anh, Gia Định : Em giới thiệu tài ghê. Cuốn Hương Thu giá 100đ em ạ. Chị Mai Loan gửi lời cảm ơn em đó.

Em Vũ trọng Sơn, Bình Định : Ngay thẳng là đức tính quý nhất, chị mừng thấy em đã quan niệm như vậy. Chị mong bài em gửi về làm chữ, em trai.

Em Lê thành Lâm, Saigon : Chị chào mừng hai em mới là Tuấn và Thành. Lời giới làm nghe em. Nếu đã coi Thiếu Nhi như một phương tiện để làm đẹp cho tâm hồn, thì sự giới thiệu Thiếu Nhi với bạn cũng là một hình thức truyền giáo, rất đáng quý em ạ.

Em Mộc thế Phong, Nha Trang : Nhận được sách rồi chứ. Học hành ra sao, mặt mũi khỏe không lả em ?

Em Đâu, Kiến Phong : Bài viết cho Quê Hương của em chị đã chuyển qua chủ N.T. rồi mà. Chủ sẽ chọn lựa, nếu hay và hợp với quan điểm của Thiếu Nhi thì mới đăng em ạ. Muốn mua Tạp Chí Bưu Hoa, em phải dọn sạch báo, chỉ bạn quá, xin miễn cho chị việc mua dùm những đồ linh tinh em nhé.

Em Hoài Khánh Oanh, Chợ Lớn : Em là dân kẹp tóc chứ gì. Khổ quá, cứ thỉnh thoảng các em lại bắt chị cấp trap đeo kính đen xù què. Vậy chị đoán trúng hay trật, báo tin cho chị biết với. Cửa Thần Phù thuộc tỉnh Thanh Hóa em à.

Em Nguyễn trọng Sơn, Long Khánh : Chị rất tiếc không nhắn tin với hai bạn mà em muốn làm quen được vì thể lệ của Thiếu Nhi là không có mục giới thiệu các em với nhau, sáng Chủ nhật nào rảnh em về tòa soạn chơi nhé.

Em Thanh Thủy, Saigon : Mỗi bữa em chỉ ăn 3 chén cơm, không ăn đồ ngọt, không ăn quả vật, ăn ít mặn, nhũy dầy. (nếu có thể), ít béo, tập đồng tác năm thẳng rồi ngồi lên mỗi ngày ít nhất là 5 chục lần. Sau một tháng cho chị biết tin em nhé.

Em Phương Nguyễn, Saigon : Dà tới năm thư hai em mới biết Thiếu Nhi, nhưng vẫn không là trễ đâu em à. Chúc Thiếu Nhi sống đến tận thế thì quả là em thương Thiếu Nhi quá rồi. Nhưng TN có thể sống tới sau ngày tận thế cơ. này nhé khi đó sẽ có một đoàn người đang ở ngoài không gian, có đem theo 1 tờ Thiếu Nhi để giải trí, thành ra sau ngày tận thế, mấy Phi hành gia độc giả ấy nhân thấy sự mạng phải tiếp nối con đường của Tiên Nhân, bèn đáp phi thuyền vào một hành tinh, và hí hục làm Thiếu Nhi, thế có phải Thiếu Nhi sẽ sống tới sau tận thế không nào.

Các em : Nguyễn ái Nhân, An Xuyên — Đà Giang, Đà Nẵng — Thủy Traog, Gia Định — Kha thị Mỹ, Saigon — Mai Liên, Hiếu Thiện — Hồng Hạnh, Phú Nhuận — Động vân Dàng, Saigon — Anh Thư — Chợ Lớn — Trần thị Kết, Đà Nẵng — Tùng 2 — Đinh Vũ, Đà Nẵng — Minh Châu, Biên Hòa — Nhật Vân, Kỳ Hương — Châu thảo Loan, Saigon — Hoài Khê, Saigon — Trần Hồng, Quí Nôn — Thủy Mai, Saigon — Minh Tâm, Long Xuyên — Nguyễn trần Đạt, Gia Định — Lê tấn Hòa, Đà Nẵng — Trần đắc Chí, Đà Lạt — Trường Văn, Phước Tuy. Rất cảm ơn các em và mong các em mỉm cười với chị trong khu đại đoàn kết này nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị Đ.P.K.

Ban đại diện GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Chi nhánh — Biên Hòa

Đại diện trưởng : Uyên Thủy Phương

Đại diện phó : Thủy Mát Bí

Tổng thư ký : Trần Trung Viên

Phó tổng thư ký : Thanh Hoài Sang —
Ng. t. Kỷ Niệm

• Cùng sự góp một của :

Hà Thương Thương, Linh Uyên, Bạch Linh, Hồng Thủy, Hồng Phương, Cây Nhà xé Bướm, Uyên từ Trung, Uyên linh Vy, Uyên Ngọc Thu, Uyên ngọc Thương, Thảo Quyên, Phạm Kim Tiên, Dàng, Uyên Ngọc Thủy, Uyên Văn Hồng, Dạ Phong, Bích Liên, Trinh Trinh, Thủy Anh...

Thư từ và bài vở xin liên lạc :
UYÊN THUY PHƯƠNG — THỦY MÁT BÍ
189/93 Phan đình Phùng — Biên Hòa

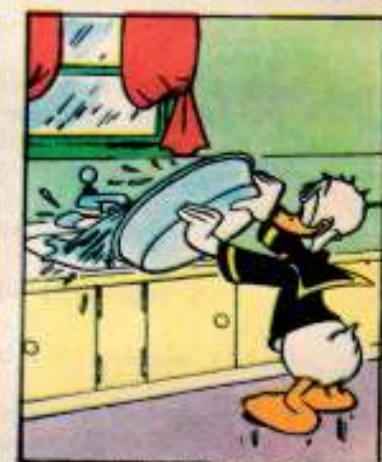

Bài nhận được từ ngày 11-9-72
đến ngày 16-9-72 của các em :

Phiên Ly, Ngô thị Thanh Khuê, Ngô thị Hồng Phấn, Lương bình Điền, Búp bê QG, Châu Ly, L.B.Đ, Lam Váo, Nguyễn hữu Thành, Vũ Tuấn, Đỗ chơn Khanh, Nhất Hưng, Nguyễn công Viên, Hương Các, Diễm Phương, Quý, Nguyễn quốc Bảo, Hoài Khê, Vương Hải, Phương Nguyễn, Dương thanh Minh, Trịch công Truyền, Nguyễn ngọc Quang, Đỗ thị Hạnh, Nguyễn thủy Hoài Xuân, Nguyễn Hiền, Phạm khánh Tiên, Ngô công Quỳnh, Phạm thị Thu Vân, Rong Rêu, Thủy Lynch, Bé Phê, Bích Phương, H.A.B, Kim Yến, Tô Te, Bé Cẩm, Đỗ tú Khuyên, Nguyễn hữu Thảo, Lê văn Khâm, Hàn Sĩ, Lê thị Mỹ Duyên, Nguyễn Trịch, Nhất Giang, ĐT Minh Châu, ĐT Em Xè, Quốc Thắng, Lê ngọc Trường, Long Hương, Hồng Tiến, Dương ngọc Anh Minh, Lê thanh Bình, Bích Châu, Thất Linh Làng, Nguyễn công Bình, Huỳnh anh Tuấn, Nghiêm xuân Vinh, Đỗ chí Thiện, Võ thị Thanh Sương, Việt Hương, Trần chiếm Hùng, Ngọc Thạch, Trần cảnh Đức, Tô Hát Nguyệt Thị, Ng. thủy Trầm Hương, Châu Bá, Rong Xanh, Ngọc Huỳnh, Nguyệt Thu, Giang Minh, Ngọc Văn, Hoàng dẫn Trang, Huỳnh hân Trang, Ngọc Lan, Ngô kim Khôi, Đỗ đức Trí, Trương Lương, Hồng Hạnh, Cổ Non, Tơ Vương, Văn Anh, Tô thị Trang, Hồng Thủy, Lý hồng Đức, Anh Thị, Đỗ sĩ Trung, Trần lệ Hằng, Uyên thủy Hóa, Thiển Nga,

Sáng Kiến của MICKEY

Giá 50đ.

Biên lại chính thức số 931-BTT-NBC-HCBC ngày 18-6-1977

HUYỀN VÂN NGUYỄN